

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΤΟΜΟΣ
ΙΗ'

THE ORTHODOX OBSERVER

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1952

Α
Ρ
Ι
Θ
Μ

384

Ο ΕΝ ΛΟΣ ΑΝΓΕΛΕΣ ΝΕΟΣ ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΜΑΣ

ΠΡΟΝΟΙΑ-ΤΗΣ-ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ-ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ-ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ

Δεκεμβρίου 15, 1951

Ευλαβέστατοι Ἱερατικοὶ Προϊστάμενοι καὶ Ἐντιμότατα Διοικητικὰ Συμβούλια τῶν Ἑλληνικῶν Ὁρθοδόξων Κοινοτήτων τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου.

Ἀγαπητοί μου,

Κατωτέρω παραθέτομεν ὁδηγίας συμπληρώσεως τῶν Δελτίων Δεκαδολλარიῦ, καθὼς καὶ τῶν πινάκων καταγραφῆς τοῦ ἔτους 1952.

Α. ΔΕΛΤΙΑ ΔΕΚΑΔΟΛΛΑΡΙΟΥ

α) Τὸ ἐξουσιοδοτούμενον πρόσωπον ἢ τὰ πρόσωπα τῆς Κοινότητος τὰ ἐφοδιάζοντα διὰ τοῦ Δελτίου τοῦ Δεκαδολλარიῦ τοὺς ὑποχρέους πρὸς ἐφοδιασμὸν δι' αὐτοῦ, συμφώνως πρὸς τὰς ὁδηγίας καὶ ἐγκυκλίους τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, θὰ συμπληρώσῃ τὰς ἐνδείξεις τοῦ Δελτίου καὶ θὰ παραδώσῃ εἰς τὸν ἐφοδιαζόμενον τὸ στέλεχος, τὸ ἔχον τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, τὸ δὲ ἀπόκομμα ἀφοῦ ὑπογραφῇ δεόντως καὶ συμπληρωθῇ ὑπὸ τοῦ ἐφοδιαζόντος, θὰ ἐπιστραφῇ μετὰ τῶν λοιπῶν ἀποκομμάτων εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν.

β) Τὸ ἐντιμότατον Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Κοινότητος ὅταν πρόκειται νὰ ἀποστείλῃ εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν ἔμβασμα ἐκ διαθέσεως Δελτίων Δεκαδολλარიῦ, θὰ ἐσωκλείῃ εἰς τὸν φάκελλον τῆς ἀποστολῆς, ἐκτὸς τῆς σχετικῆς ἐπιταγῆς, καὶ τὰ ἀποκόμματα τῶν Δελτίων, τὰ ἀντίστοιχα τοῦ ἐμβάζομένου ποσοῦ, π. χ., προκειμένου περὶ ἐμβάσματος 500 Δολλარიῶν, θὰ ἀποστέλλωνται εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν 50 ἀποκόμματα Δελτίων, δηλαδὴ 50 Δελτία Χ 10 Δολλάρια ἕκαστον, σύνολον 500 Δολλάρια.

Διὰ τοῦ τρόπου τούτου εἶναι ἀπλούστερος καὶ πρακτικώτερος ὁ ἔλεγχος καὶ ἡ παρακολούθησις τῆς διαχειρίσεως τοῦ Δεκαδολλარიῦ ἐκ μέρους

τῶν Κοινοτήτων ἡμῶν καὶ τοῦ Λογιστηρίου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Β. ΠΙΝΑΚΕΣ ΚΑΤΑΓΡΑΦΗΣ

Εἰς αὐτοὺς θὰ καταγράφωνται, ὅπως καὶ εἰς τὸ παρελθόν, ὅλα τὰ μέλη τῆς Κοινότητός σας, τὰ ὁποῖα ὑπόκεινται εἰς τὸν ἐφοδιασμὸν τοῦ Δελτίου Δεκαδολλარიῦ, καὶ εἰς τῶν δύο συμπληρωμένων πινάκων μετὰ τὴν λήξιν τοῦ ἔτους 1952 θὰ παραμείνῃ εἰς τὸ ἀρχεῖον τῆς Κοινότητος, ὃ δὲ ἕτερος θὰ ὑποβληθῇ εἰς τὴν Ἱ. Ἀρχιεπισκοπὴν.

Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι τὸ σύστημα τοῦτο εἶναι πολὺ ἀπλοῦν καὶ πρακτικὸν καὶ ὅτι θὰ γίνῃ ἀπολύτως ἀντιληπτὸν ἀπὸ ὅλους ὑμᾶς.

Καὶ ἐπὶ τούτοις διατελοῦμεν, μετὰ πολλῆς ἀγάπης

Διάπυρος εὐχέτης πρὸς Κύριον

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

† Ὁ Ἀμερικῆς ΜΙΧΑΗΛ

Εἰδοποιήσις

Εἰδοποιούμεν ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Κοινότης Χιλῆς ἔχει ἀνάγκην Ἱερατικοῦ Προϊσταμένου. Προσκαλοῦνται ὅθεν οἱ θουλόμενοι ὅπως διακονήσωσιν ἐκεῖ, ἵνα ἀπευθυνθοῦν δι' αἰτήσεως αὐτῶν πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς, 10 East 79th Street, New York 21, N. Y. Θὰ προτιμηθῇ Θεολόγος ἄγαμος, ἡλικίας κάτω τῶν 40 ἐτῶν.

— Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΔΙ' ΟΛΟΝ ΤΟ ΕΤΟΣ πρὸς συγγενεῖς ἢ φίλους σας, ἐδῶ ἢ εἰς τὴν πατρίδα σας, εἶναι μία συνδρομὴ εἰς τὸν Ὁρθόδοξον Παρατηρητὴν. — Συνδρομὴ προπληρωτέα διὰ τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας καὶ Καναδᾶν: Δι' ἓν ἔτος \$3.00. Διὰ δύο ἔτη \$5.00. — Διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἄλλας χώρας, ἐτησίᾳ συνδρομὴ \$3.50.

Γ ρ ά ψ α τ ε :

ORTHODOX OBSERVER

10 East 79th Street, New York, 21, N. Y.

SUBSCRIPTION BLANK

The Orthodox Observer

10 East 79th Street

New York 21, N. Y.

Enclosed please find \$3.00 and send *The Orthodox Observer* to:

Name

Address

.....

.....

THE ORTHODOX OBSERVER
VOL. XVIII. No. 384. — FEBRUARY 1952
Established 1934

A record of the work, the thought and the news of the Greek Orthodox Church in the U. S. A.

Published monthly except July and August when bimonthly by The Greek Archdiocese Publications Association
Phocas Angelatos, Editor

at 10 East 79th Street, New York 21, N. Y.

"Reentered as second class matter September 17, 1951, at the Post Office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879."

SUBSCRIPTIONS in United States:
For One year \$3.00. — For two years \$5.00.
Other countries \$3.50 per year.
25 cents a copy

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ, 10 East 79th Street, New York 21, N. Y.

ΕΤΟΣ ΙΗ'. 'Αριθ. 384

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1952

ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ, ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ, ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΙΕΡΩ ΚΛΗΡΩ ΚΑΙ ΤΩ ΕΥΣΕΒΕΙ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΧΑΡΙΝ, ΕΙΡΗΝΗΝ,
ΕΛΕΟΣ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΕΝ ΒΗΘΛΕΕΜ ΤΕΧΘΕΝΤΟΣ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Συνοδίτην ἔχοντες καὶ ὁδηγὸν τῆς πίστεως τὸν Ἀστέρα, ἐφθάσαμεν καὶ πάλιν, τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα, εἰς τὸ ἱερὸν Σπήλαιον καὶ τὴν θεοδέγμονα Φάτιν.

Κοπιώδης ἀσφαλῶς θὰ ὑπῆρξεν ἡ πορεία διὰ πολλοὺς ἐξ ἡμῶν. Ἡ μέριμνα ἡ βιοτική καὶ αἱ λοιπαὶ δοκιμασίαι, μεθ' ὧν εἶναι συνδεδεμένη ἡ ἐπὶ γῆς ἡμῶν ζωὴ, ὑπερμέτρως ἴσως ἐταλαιπώρησάν τινας καὶ θαθέως θὰ ἐτάραξαν αὐτῶν τὴν καρδίαν. Τάχα ἐν χειμῶνι καὶ διὰ νυκτὸς πολλοὶ ἐποιήσαντο τὸν δρόμον.

Ἀλλὰ νῦν, ἔνδοθι τοῦ Σπηλαίου ἱστάμενοι καὶ βλέποντες ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστός, οὐκέτι μνημονεύομεν τοῦ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ κόπου καὶ τῶν ταλαιπωριῶν τῆς ζωῆς. Ἀλλ' ὑπὸ θείου ἑλλαμπόμενοι φωτός, θιοῦμεν τὴν χαρὰν τὴν μεγάλην, ἣν ἔψαλον μὲν κατὰ τὴν ἀγίαν ἐκείνην νύκτα ὑπεράνω τῆς Βηθλεὲμ οἱ ἐξ οὐρανοῦ Ἀγγελοι, συναγαλλόμενοι τοῖς ἐπὶ γῆς ἐπὶ τῇ θείᾳ συγκαταθάσει, ἀνάνεοι δὲ ἐκάστοτε ἐν ταῖς καρδίαις τῶν πιστῶν ἡ τῆς σήμερον μεγάλη τῆς εὐσεβείας ἡμῶν Ἑορτή, διὰ τῆς ὑπερόχου κατ' αὐτὴν ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν ὑμνωδίας. Ἡ χαρὰ δὲ αὕτη, πηγὴν ἔχουσα τὴν ἐσωτερικὴν πίστιν καὶ πεποιηθῆσιν, ὅτι ὁ σαρκωθείς καὶ ἐνανθρωπήσας Θεὸς Λόγος ἀποκατέστησεν ὄντως τὴν πρὸς τὸν Θεὸν Πατέρα κοινωνίαν καὶ ἐλπίδα καὶ ἀπειργάσατο ἡμᾶς τέκνα φωτός καὶ υἱοὺς ἡμέρας, ἀπομακρύνει ἀφ' ἡμῶν πᾶσαν ταραχὴν καὶ πληροὶ γαλήνης καὶ παραμυθίας τὰς καρδίας ἡμῶν, στηρίζουσα ἡμᾶς εἰς τὸ φέρειν ἐν ὑπομονῇ τὰς ὅπως ποτὲ προσγιγνομένας ἡμῖν δοκιμασίας.

Μετ' ἐλπίδος λοιπὸν καὶ ἐν ψυχῇς ἀγαλλιάσει δοξάσωμεν καὶ αἰνέσωμεν καὶ ἡμεῖς μετὰ τῶν οὐρανίων Δυνάμεων τὸ Πανάγιον Ὄνομα τοῦ ἐν οὐρανοῖς Πατρὸς διὰ τὴν τελεσθεῖσαν σωτηρίαν, εἰς ἣν καὶ ἡμεῖς ἐκλήθημεν ἐν ἐνὶ σώματι. Εὐχαριστήσωμεν Αὐτῷ, ὅτι κατηξίωσεν ἡμᾶς νὰ προσέλθωμεν καὶ αὐθις πρὸ τῆς Φάτινης τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Μονογενοῦς Αὐτοῦ Υἱοῦ καὶ νὰ προσκυνήσωμεν τὴν ἐκ τῆς Ἀγίας Παρθένου κατὰ σάρκα Γέννησιν Αὐτοῦ.

Καὶ ἐμπράκτως δὲ τὴν πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τὸ πρὸς ἡμᾶς πολὺ Αὐτοῦ ἔλεος θαθεῖαν ἡμῶν εὐγνωμοσύνην ἐκδηλοῦντες, σπουδάζομεν νὰ ζῶμεν καὶ νὰ πολιτευώμεθα ἐν τῷ κόσμῳ χριστιανοπρεπῶς, νὰ ὦμεν μάρτυρες Χριστοῦ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων διὰ τῶν καλῶν ἔργων καὶ τῆς ὅλης ἡμῶν ἀναστροφῆς, ἵνα δοξάζεται καὶ ἐν ἡμῖν ὁ Πατὴρ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Πρὸ πάντων δὲ φροντίσωμεν κατὰ τὰς ἀγίας ταύτας ἡμέρας νὰ ἀσκήσωμεν μετὰ προθυμίας καὶ δαψιλῶς τὴν ὀφειλετικὴν πρὸς τοὺς ἀπόρους καὶ ἐνδεεῖς ἀδελφοὺς εὐποιῖαν, ὅπως καὶ αὐτοὶ ἑορτάσωσι προσηκόντως τὴν μεγάλην καὶ χαρμόσουν Ἑορτήν. Οὕτω δὲ πολιτευόμενοι καὶ θιοῦντες θὰ ἔχωμεν πάντοτε καὶ ἐν παντὶ ἄρωγόν τὸν Κύριον, ἐνισχύοντα, καὶ διὰ τοῦ φωτός τῆς χάριτος Αὐτοῦ ὁδηγοῦντα ἡμᾶς εἰς τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας.

Πλὴν οὐ μόνον ἡμεῖς ὡς ἄτομα, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνθρωπότης ὡς ὁλότης δεῖται, καὶ δὴ μειζρόνως σήμερον, τῆς ἄρωγῆς καὶ τοῦ φωτός τοῦ Χριστοῦ. Διότι μόνον τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ δύναται νὰ ἐξαγάγῃ αὐτὴν ἐκ τῆς ἀβύσσου, εἰς ἣν ἄγει αὐτὴν ἡ μεταξὺ τῶν συγχρόνων ἔθνων καὶ λαῶν ἐχθρότης καὶ δυσπιστία. Δι' ὅλης τῆς νυκτός, κατὰ τὴν εὐαγγελικὴν διήγησιν, ἐκοπίασαν οἱ κατόπιν Ἀπόστολοι, ἀλλ' οὐδὲν συνέλαβον. Οἱ κόποι αὐτῶν ἀπέβησαν μάταιοι, διότι ὁ Χριστὸς δὲν ἦτο μετ' αὐτῶν. Μόνον μετὰ Χριστοῦ καὶ ἐν Χριστῷ λοιπὸν θὰ δυνηθῇ καὶ ἡ σύγχρονος ἀνθρωπότης νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς σημερινῆς αὐτῆς ταλαιπωρίας καὶ συνοχῆς. Μόνον μετὰ Χριστοῦ οἱ ἡγέται τῶν ἔθνων καὶ τῶν λαῶν θὰ δυνηθῶσι νὰ ἐνιδρύσωσιν «εἰρήνην ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκίαν». Ἀλλὰ καὶ αἱ Ἐκκλησίαι τοῦ Χριστοῦ μόνον μετ' Αὐτοῦ καὶ ἐν Αὐτῷ θὰ δυνηθῶσι νὰ φέρωσι σωτηριωδῶς εἰς τὸν κόσμον τὸ μήνυμα τῶν Χριστουγέννων.

Ταῦτα ἐν ἀγάπῃ πατρικῇ ἀπευθύνοντες ὑμῖν, τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, ἐπὶ τῇ σήμερον μεγάλῃ καὶ κοσμοσωτηρίῳ Ἑορτῇ, εὐχόμεθα ὑμῖν ἀπὸ καρδίας, ὅπως ταύτην μὲν διέλθητε ἐν ὑγείᾳ καὶ χαρᾷ, μετὰ χρηστῶν δ' ἐλπίδων ὑπαντήσητε τὸν ἐπὶ θύραις νέον σωτήριον τῆς χρηστότητος Κυρίου ἐνιαυτόν.

Ἡ χάρις τοῦ κατὰ σάρκα Γεννηθέντος Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ σὺν τῇ παρ' ἡμῶν εὐλογίᾳ εἴη μεθ' ὑμῶν καὶ τῶν οἰκῶν ὑμῶν.

Χριστούγεννα τοῦ 1951

† Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ Διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης πάντων ὑμῶν

ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΜΕΡΙΚΗΣ Κου Κου ΜΙΧΑΗΛ ΕΠΙ ΤΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ

Εὐλαθέστατοι Ἱερεῖς, Ἐντιμότατα Διοικητικά Συμβούλια, Φιλόπτωχοι Ἀδελφότητες, Ὁργανώσεις τῆς Νεολαίας, Ἑλλόγιμοι Διδάσκαλοι, Ἐντιμότατοι Ἀξιωματοῦχοι τῶν Ὁργανώσεων καὶ Σωματείων, Διευθύνται καὶ Συντάσσεται τοῦ Ἡμερησίου, Ἑβδομαδιαίου καὶ Περιοδικοῦ Τύπου τῆς Ἀμερικῆς, Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ Πατρὸς καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι.

Ἐγκάρδιον καὶ δλόψυχον χαιρετισμὸν ἀπευθύνω πρὸς πάντας ὑμᾶς, ἀγαπητοί μου, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἀπὸ ἐφέτος ἐγκαινιζομένης Ἑβδομάδος τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς ἀγιωτάτῃ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου.

Ἡ ἀψευδὴς μαρτυρία τῶν ἀνθρωπίνων σκέψεων καὶ πράξεων, πού με μίαν μόνον λέξιν λέγεται ἱστορία, διακηρύττει καὶ διαβεβαιοῖ, ὅτι εἰς τὸ σχέδιον τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα κατέχει θέσιν ἰδιαίτεράν καὶ διακεκριμένην. Τὸ ἀναμφισβήτητον αὐτὸ ἱστορικὸν γεγονὸς πανθομολογεῖται ὅχι μόνον ἀπὸ τοὺς κορυφαίους σκαπανεῖς τῆς γνώσεως καὶ πάσης ἐπιστήμης, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ ἄψυχα μὲν πλὴν τρανόφθογγα καὶ εὐγλωττότατα γραπτὰ μνημεῖα τῶν σχέσεων τοῦ ἀγιωτάτου, παντοδυνάμου καὶ πανσόφου Θεοῦ, πρὸς τὰ ἐπίγειά Του τέκνα, τοὺς λογικοὺς ἀνθρώπους. Τὸ ἱστορικὸν τοῦτο γεγονὸς εἶναι, ὅτι ὁ Θεὸς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἐξέλεξε διὰ νὰ κάμῃ γνωστὸν τὸ θεῖον θέλημά Του εἰς τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων. Ὅταν ἦλθεν ὁ Χριστὸς ἐπὶ τῆς γῆς ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἐγράφετο, ὠμιλεῖτο καὶ ἐχρησιμοποιεῖτο εἰς κάθε γωνίαν καὶ εἰς κάθε σημεῖον τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου. Τὴν εἶχον μεταφέρει καὶ σκορπίσῃ παντοῦ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος καὶ οἱ διάδοχοί του. Αὐτὴ ἡ παλαιὰ Διαθήκη, πού εἶχε μεταφρασθῇ κατὰ τὰ μέσα περίπου τοῦ 3ου πρὸ Χριστοῦ αἰῶνος εἰς τὴν Αἰγυπτὸν ἀπὸ Ἑβδομήκοντα ἑρμηνευτὰς Ἑβραίους εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, εἰς αὐτὴν μό-

νον τὴν προνομιούχον γλῶσσαν ἔγινε γνωστὴ μετὰ τῶν Ἑβραίων καὶ τῶν Ἑθνικῶν, πού εὐρίσκοντο καὶ ἔζων ἐκτὸς τῆς Παλαιστίνης. Ἀπὸ δὲ τῆς ἐποχῆς ἀκόμη τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν μαθητῶν ἀποστόλων Του κανεὶς μὲν λόγος δὲν γίνεται περὶ τοῦ πρωτοτύπου Ἑβραϊκοῦ κειμένου τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, κυκλοφορεῖ δὲ αὕτη (ἡ Παλαιὰ Διαθήκη) μετὰ τῶν διανοουμένων καὶ τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ εἰς τὴν γλῶσσαν τὴν Ἑλληνικὴν, εἰς τὴν μετάφρασιν τῶν Ἑβδομήκοντα. Ὅλα τὰ βιβλία, ἐν συνεχείᾳ, τῆς Καινῆς Διαθήκης ἐγράφησαν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, ἐκτὸς τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ματθαίου, ὅπερ μετεφράσθη εἰς τὴν Ἑλληνικὴν. Ὡς πρὸς τὸ Εὐαγγέλιον δὲ τοῦτο, τὸ θαυμαστόν καὶ τὸ μάλιστα ἐνδιαφέρον εἶναι τοῦτο: ὅτι ἐνῶ τὸ Ἑβραϊκὸν πρωτότυπον ἀπωλέσθη, τὸ Ἑλληνικὸν μόνον κείμενον περιέχεται εἰς ὅλους τοὺς ἀρχαίους κώδικας, μερικοὶ ἐκ τῶν ὁποίων φθάνουν μέχρις αὐτοῦ τοῦ τρίτου αἰῶνος.

Ὁ περισσότερον ὅλων τῶν ἄλλων ἀποστόλων ἐργασθεὶς καὶ κοπιᾶσας Παῦλος, ἐκήρυξε τὸν Χριστὸν καὶ ἔγραψε τὰς περιφήμους ἐπιστολάς του εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Σκευὸς ἐκλογῆς ὠνομάσθη ἀπὸ τὸν ἐκλέξαντα αὐτὸν Σωτῆρα Ἰησοῦν Χριστόν, ὁ θεὸς οὐρανοβάμων Παῦλος. Καὶ ἦτο πραγματικῶς καὶ ἀληθῶς σκευὸς ἐκλογῆς, διότι αὐτὸς διεσάφισε καὶ ἀνέπτυξε καὶ ἡρμήνευσε τὰς θεμελιωδεστέρας καὶ ὑψηλοτέρας δογματικὰς καὶ ἠθικὰς ἀληθείας τῆς θρησκείας τοῦ Χριστοῦ. Τὸ σκευὸς δὲ τῆς ἐκλογῆς τοῦτο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐχρησιμοποίησε τὸ σκευὸς τῆς ἐκλογῆς τοῦ Θεοῦ, τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν διὰ νὰ κηρύξῃ καὶ διαδώσῃ τὴν πίστιν τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ Αὐτοῦ, τοῦ Σωτῆρος τῆς ἀνθρωπότητος. Ἑλληνιστὶ ἐκήρυξε καὶ ἔγραψεν ὁ Παῦλος ὅχι μόνον εἰς τοὺς ἀνθρώπους τῶν Ἑλληνικῶν χωρῶν, τῆς Μακεδονίας, τῆς Ἑλλάδος, τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τῆς Κύπρου καὶ τῆς Κρήτης, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἐκείνους ἀκόμη, πού εὐρίσκοντο εἰς τὴν Ρώμην τὴν σημερινήν.

“Ελληνες επίσης ἦσαν καὶ Ἑλληνιστὶ ἔγραψαν τὰ θαυματούχιστα συγγράμματά των οἱ πατέρες καὶ διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας, ἰδιαίτερως δὲ οἱ τρεῖς μεγαλῶσι μεγάλοι Βασίλειος, Χρυσόστομος καὶ Γρηγόριος, ποὺ μετὰ τοὺς ἀποστόλους προσέφερον τὰς μεγαλυτέρας ὑπηρεσίας εἰς τὴν ἀνθρωπότητα. Εἶναι δὲ λεγεὼν λόκληρος οἱ Ἕλληνες ποιηταὶ καὶ ὕμνογράφοι οἱ ὁποῖοι ἐποίησαν καὶ ἐστιχοῦργησαν τοὺς ἀπαραμίλους ἐκκλησιαστικοὺς ὕμνους καὶ τὰς θεσπεσίας προσευχάς, ποὺ μετεφράσθησαν ἔπειτα εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τῶν ἔθνων καὶ λαῶν, ποὺ ἐδέχθησαν τὸν Χριστιανισμόν ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν καὶ Χριστιανικὸν Βυζάντιον.

Ποῖος ὅμως ἡμπορεῖ νὰ περιγράψῃ ἐπαρκῶς καὶ ἐπαξίως τὰς ἀνεκτιμήτους ἀληθῶς ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας προσέφερεν ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα εἰς τὰς ἐπιστήμας, τὰς τέχνας καὶ γενικῶς εἰς τὴν ἀνθρωπίνην διανόησιν; Καὶ πρὶν ἀκόμη ἔλθῃ ὁ Χριστὸς ἐπὶ τῆς γῆς, ἐθεολόγησεν ἡ ἀνθρωπότης. Οἱ δὲ πρὸ Χριστοῦ θεολόγησαντες μεγάλοι νόες ἦσαν οἱ φιλόσοφοι· οἱ μεγάλοι Ἕλληνες φιλόσοφοι ἀπὸ τοῦ Θάλητος, τοῦ Ἀναξιμένους καὶ Ἀναξιμάνδρου μέχρι τοῦ νεοπλατωνικοῦ θαυμάτου δὲ μυστικοῦ θεολόγου, τοῦ Πλωτίνου. Ἄν δὲ ἡ κορυφὴ τῆς πυραμίδος τῆς πραγματικῆς θεολογίας εἶναι ἡ προσωπικότης τοῦ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ θάσις τῆς πυραμίδος εἶναι τῶν Ἑλλήνων φιλοσόφων ἡ θεολογία, ἡ πεμπτοσύνη αὐτῆς τῆς ἀληθινῆς φιλοσοφίας.

Πᾶσα ἐπιστήμη σήμερον θάσιν καὶ στήριγμά της ἔχει τὴν σκέψιν τὴν Ἑλληνικὴν καὶ τὴν γλῶσσαν τὴν Ἑλληνικὴν. Θὰ καταρρεύσῃ δὲ τὸ οἰκοδόμημα καὶ εἰς ἀφῶνιν καὶ ἀμηχανίαν θὰ περιέλθῃ πᾶσα ἐπιστήμη θεωρητικὴ καὶ πρακτικὴ, ἂν ἀφαιρεθοῦν ἀπ’ αὐτῆς οἱ ὅροι διὰ τῶν ὁποίων διανοεῖται καὶ ἐκφράζεται.

Τριῶν χιλιάδων καὶ πλέον ἔτων ἡλικίαν ἔχει ἡ Ἑλληνικὴ μας γλῶσσα. Κατὰ τὸ χιλιετὲς τοῦτο διάστημα, ὅπως κάθε ζωντανὸς ὁργανισμός, τοιοιτοτρόπως καὶ ἡ Ἑλληνικὴ μας γλῶσσα ὑπέστη καὶ ὑφίσταται ἐξέλιξιν. Τὸ ἔνδυμα, ὅμως, οὕτως εἰπεῖν, καὶ τὴν ἐξωτερικὴν ἐμφάνισιν ἀφορᾷ ἡ ἐξέλιξις αὐτῆς. Κατ’ οὐσίαν ἡ γλῶσσα παραμένει ἡ ἰδίᾳ. Ἡ σημασία καὶ ἡ ἔννοια λέξεων καὶ φράσεων τῆς σημερινῆς Ἑλληνικῆς εἶναι ἡ ἰδίᾳ καὶ ἀπαράλλακτος μὲ ἐκείνην τῶν ἄλλων ἐποχῶν, μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς ἀρχαιότητος. Ἀπαράλλακτα ὅπως, κατ’ ἄλλον τρόπον ἐνεδύοντο καὶ ἔζων οἱ Ἕλληνες τῆς κλασσικῆς ἐποχῆς, τῶν Βυζαντινῶν χρόνων, τῆς τετρακοσιετοῦς δουλείας καὶ κατ’ ἄλλον τρόπον ἐνδύονται καὶ ζοῦν οἱ σημερινοί, εἶναι ὅμως ἐξ Ἰσοῦ Ἕλληνες τόσοι οἱ πρῶτοι ὅσον καὶ οἱ δεῦτεροι. Ἡ σημερινὴ μας γλῶσσα εἶναι ὁ τελευταῖος κρί-

κος τῆς γλωσσικῆς ἀλύσεως, ποὺ ἀριθμεῖ τριῶν χιλιάδων ἔτων ἡλικίαν.

Εἰς τὴν γλῶσσαν αὐτὴν ἀπὸ ἐφέτος ἀφιερώνομεν τὴν ἑβδομάδα τῶν Γραμμάτων καὶ τοῦ Τύπου. Κατ’ αὐτὴν ἔχομεν καθήκον νὰ ἐνθυμηθῶμεν καὶ τιμήσωμεν ὅλους ἐκείνους ποὺ εἰργάσθησαν εἰς τὴν μεγάλην καὶ φιλελευθέραν αὐτὴν χώραν ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης. Πρὸ πάντων δὲ εἰς αὐτὴν τὴν χώραν θὰ ἔπρεπε κατὰ τοιοῦτον τρόπον νὰ τιμηθῇ ἡ γλῶσσα ἡ Ἑλληνική, διότι ἡ ἐλευθερία, ἡ πραγματικὴ δημοκρατία, ποὺ ἐγαλουχήθησαν καὶ ἀνεπτύχθησαν μὲ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, διανόησιν καὶ σκέψιν καὶ εἰς Ἑλληνικὰς χώρας καὶ Ἑλληνικὰ ἐδάφη, εἰς τὴν χώρα αὐτὴν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ἔδωκαν ἑκατονταπλασίονα καρπὸν ἐπ’ ἀγαθῷ ὁλοκλήρου τῆς ἐλευθέρας ἀνθρωπότητος.

Κατ’ αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου ἂς ἐνθυμηθῶμεν πρῶτον τοὺς ἀοιδίμους κοινωτικούς παράγοντας, τοὺς διδασκάλους καὶ διδασκαλίσσας, τοὺς ἰδρυτὰς καὶ διευθυντὰς καὶ συντάκτας τοῦ Ἑλληνικοῦ ἡμερησίου, ἑβδομαδιαίου καὶ περιοδικοῦ τύπου, τοὺς ἰδρυτὰς καὶ ἀξιωματοῦχους τῶν ὁργανώσεων καὶ σωματείων μας καὶ κάθε γνωστὴν καὶ ἄγνωστον μητέρα καὶ μάμην, ποὺ εἰς τὸ παρελθὸν εἰργάσθησαν ὑπὲρ τῆς ἐπιβιώσεως τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης εἰς τὰς κοινότητάς μας, καὶ ἂς παρακαλέσωμεν τὸν Πανάγαθον Θεὸν ὅπως ἀναπαύσῃ τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἐν χώρᾳ ζώντων καὶ σκηναῖς δικαίων. Ἀλλ’ ἂς ἐνθυμηθῶμεν κατ’ αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ ὅλους τοὺς διαδόχους αὐτῶν, ποὺ συνεχίζουν μὲ ἐνθουσιασμόν καὶ πίστιν τὸν τίμιον καὶ εὐγενῆ ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, καὶ ἂς παρακαλέσωμεν τὸν κοινὸν ἐπουράνιον Πατέρα καὶ Θεὸν ἡμῶν ὅπως ἐπιδαφιεύῃ εἰς αὐτοὺς ὑγείαν καὶ ἀκμὴν κατ’ ἄμφω καὶ πᾶσαν εὐλογίαν Του καὶ χάριν, ἵνα συνεχίζουν τὰς ἀόκνους προσπάθειάς των ἐπ’ ἀγαθῷ συμπάσης τῆς ὁμογενείας ὁλοκλήρου τῆς Ἀμερικῆς. Εἴθε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς διὰ τῆς χάριτός Του καὶ τῶν πρεσβειῶν τῶν τριῶν Μεγάλων Πατέρων, Διδασκάλων καὶ Ἱεραρχῶν, Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, νὰ εὐλογήσῃ τὴν ἑβδομάδα αὐτὴν τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου πρὸς δόξαν καὶ τιμὴν τοῦ Παναγίου Αὐτοῦ Ὁνόματος καὶ πρὸς τὸ συμφέρον τῆς Ἑλληνορθοδόξου ὁμογενείας καὶ ὁλοκλήρου τῆς χώρας ταύτης, τῆς μεγάλης, τῆς φιλελευθέρας καὶ χριστιανικῆς καὶ διὰ τοῦτο καὶ εὐλογημένης.

Διάπυρος εὐχέτης πρὸς Κύριον

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
† Ο ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΜΙΧΑΗΛ

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΑΣ

Υπό Ν. Ι. ΒΑΒΟΥΔΗ

Με την πρόοδον την οποίαν ἐσημείωσεν ὁ Δημοτικισμός, οἱ ἀρχαῖοι τύποι τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης (Δοτική, Ἀπαρέμφατον, Μετοχή, χρόνοι τοῦ εἰμί, ἔχω, ὀρώ, φημί, ἴστημι, τίθημι, δίδωμι, οἶμαι, οἶδα κτλ.), περιωρίσθησαν εἰς τὰ Γυμνάσια.

Εἰς τὰ ἀπογευματινὰ σχολεῖα μας ἐδῶ κατ' ἀνάγκην περιοριζόμεθα εἰς τὴν γραμματικὴν τῆς Δημοτικῆς, ἐφ' ὅσον αὐτὴ εἶναι σημερινὴ ἡ γλῶσσα τὴν οποίαν χρησιμοποιοῦν ὅλοι οἱ Ἕλληνες. Ποῦ καὶ ποῦ διδάσκωμεν μερικοὺς τύπους τῆς Καθαρευούσης οἱ ὅποιοι ἐπέζησαν εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν καὶ εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ εἰς τὸν προφορικὸν ἀκόμη λόγον.

Τὸ πρόβλημά μας ὅμως δὲν λύεται μόνον μετὰ τὴν Δημοτικὴν. Ἐχομεν καὶ ἕνα ἄλλο πολὺ πρακτικὸν καὶ οὐσιωδέστατον πρόβλημα, τὴν γλῶσσαν τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἡ γλῶσσα τῆς Ἐκκλησίας μας δὲν εἶναι Ἀκαδημαϊκὸν ζήτημα. Δὲν εἶναι φιλολογία ἄνευ τῆς ὁποίας δυνάμεθα νὰ ζήσωμεν χωρὶς νὰ χάσωμεν τίποτε. Εἶναι ἀπαραίτητος εἰς τὴν ζωὴν κάθε Ἕλληνας. Μίαν τοῦλάχιστον φοράν τὴν ἐβδομάδα ἀκούομεν τὴν γλῶσσαν τῆς Ἐκκλησίας μας. Οἱ καλοὶ μάλιστα Χριστιανοὶ τὴν χρησιμοποιοῦν καὶ εἰς τὰς καθημερινὰς των προσευχάς. Ὑπάρχει περισσότερον χρῆσιμος γνώσις ἀπὸ τὴν γνώσιν τῆς γλώσσης τῆς Ἐκκλησίας μας, ἂν ἐξαίρεση τις τὴν γνώσιν δυνάμει τῆς ὁποίας προσπορίζεται τὰ πρὸς τὸ ζῆν;

Καὶ ὅμως ἀκούομεν διαρκῶς συνηγόρους τῆς νεωτέρας φιλολογίας. Ἀκούομεν παράπονα ὅτι δὲν ἀναγινώσκονται οἱ νεώτεροι ποιηταὶ μας. Βλέπομεν ἐκπαιδευτὰς οἱ ὅποιοι φροντίζουν μήπως ἀποφοιτήσῃ τὸ παιδί ἀπὸ τὸ Δημοτικὸν σχολεῖο χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ποῦ κατοικεῖ ὁ Δαλαϊλάμα καὶ ποῖα εἶναι ἡ χώρα τῶν Ὀτεντότων. Καὶ ἡ κυριωτέρα γνώσις; Ἡ γλῶσσα τῆς

Ἐκκλησίας ἡ ὁποία θὰ τὸ ἐνθαρρύνῃ, θὰ τὸ παρηγορήσῃ, θὰ τὸ ἐνισχύσῃ εἰς τὴν ζωὴν, θὰ τὸ διαφωτίσῃ, θὰ τὸ συνοδεύσῃ μέχρι τοῦ τάφου... θὰ τὸ σώσῃ; Σπανίως σκεπτόμεθα ὅτι ἡ γλῶσσα τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι ἐκείνη τὴν οποίαν ἐξέλεξεν ὁ Θεὸς διὰ νὰ ἀποκαλύψῃ τὸ θέλημά του καὶ τὰς ἀληθείας Του· ὅτι οἱ Ἕλληνες εἶναι ὁ προνομιούχος λαὸς τοῦ κόσμου ὁ ὁποῖος ἀκούει τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὸν Ἀπόστολον εἰς τὸ πρῶτον. Συχνὰ γίνεται παρεξήγησις μεταξύ μεταφράσεως καὶ πρωτοτύπου. Τὰς μεταφράσεις κανεῖς δὲν τὰς ἀποστέρει ἐφ' ὅσον συντελοῦν εἰς τὴν πληρεστέραν κατανόησιν τῆς Γραφῆς. Διαφέρει ὅμως τοῦτο ἀπὸ τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ πρωτοτύπου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας.

Οἱ ἀδελφοὶ μας εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἂν ἀκόμη δὲν διδαχθῶν τοὺς ἀρχαίους τύπους ποὺ παρέλαβεν ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἐννοοῦν τὴν γλῶσσαν ἀπὸ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν παρόδοσιν, ὡς καὶ ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν τῶν θρησκευτικῶν. Πάρα πολλαὶ φράσεις εὐρίσκονται εἰς τὸ στόμα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Δικαίως ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἐξανέστη κατὰ τῆς ἀποπείρας ὅπως ἀντικατασταθῇ τὸ πρῶτον διὰ τῆς μεταφράσεως. Διησθάνθη ὅτι ἀφρηῖτο κάτι ἀπὸ τὴν αἴγλην ποὺ περιέβαλε τὴν θείαν του λατρείαν. Ἦτο κάτοχος τοῦ Εὐαγγελίου ὅπως ἦτο κάτοχος ὁ ἀρχαῖος Ἑλληνισμὸς τοῦ εὐαγγελίου τῆς ἐποχῆς του, τοῦ Ὀμήρου. Σπουδαῖον πρᾶγμα καὶ τότε καὶ τώρα.

Ἡμεῖς ἐδῶ τὸ πρῶτον τοῦ Εὐαγγελίου τὸ ἔχομεν ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλεῖτερα ὅπλα διὰ νὰ ἀμυνθῶμεν τῆς γεραρᾶς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης. Πλὴν τούτου θεωροῦμεν τὴν Ἐκκλησίαν μας ὡς τὸ βῆμα ἀπὸ τὸ ὁποῖον διακρινεῖται ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα εἰς τὸν

φίλοξενον τοῦτον τόπον... ἡ γλῶσσα τοῦ Εὐαγγελίου, ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ἄλλ' εἶναι ἡ γλῶσσα τοῦ Εὐαγγελίου ἡ ἰδίᾳ γλῶσσα τῶν Ἑλλήνων τῆς σήμερον; Δὲν εἶναι ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ καὶ ὄχι ἡ σημερινή; Τὴν ἀπάντησιν τὴν δίδει ἡ ἐπιστήμη τῆς γλωσσολογίας. Δὲν εἶναι οὔτε ἡ ἀρχαία οὔτε ἡ σημερινή οὔτε ἡ αὐριανή. Εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα τῶν αἰώνων, ἡ πάντοτε ζωντανὴ καὶ μηδέποτε νεκρωθεῖσα. Εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἐν τῇ ἐξελίξει τῆς κατὰ τὸν πρῶτον αἰῶνα. Αὐτόχρημα Ἑλληνικὴ. Διατηρεῖ μερικοὺς τύπους τῆς ἀρχαίας ποὺ δὲν ὑπάρχουν εἰς τὴν σημερινὴν Δημοτικὴν. Εἰς τὴν σύνταξιν εἶναι ἀπλοποιημένα τόσον πολὺ ὥστε νὰ νομίζῃ κανεῖς ὅτι ἀκούει καθαρεύουσας Ἑλληνικὴν γλῶσσαν τῶν ἡμερῶν μας. Ὅποια προνομία διὰ τὸν νεώτερον Ἑλληνισμόν;

Τότε, ποῦ ἡ Δημοτικὴ Ἐκπαίδευσις ἐβασίζετο εἰς τὴν Καθαρεύουσαν, ὁ ἀπόφοιτος ἐξαταξίου Δημοτικοῦ Σχολείου ἦτο κάτοχος καὶ τῶν περισσοτέρων τύπων τῆς ἀρχαίας. Ἐσπούδαζε τὴν Καθαρεύουσαν. Σήμερον δὲν ἡμποροῦμεν δὲν ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ παρελθόν. Ἡ Δημοτικὴ γλῶσσα εἶναι ὄργανον τὸ ὁποῖον συνδέει ὅλους τοὺς Ἕλληνας. Ἡ γλῶσσα ὅμως τῆς Ἐκκλησίας παραμένει κτῆμα ζωντανὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ὅπως καὶ πρῶτα.

Τί γίνεται ὅμως; Ἀπλούστατα, τὸ ἀπαρέμφατον, ἡ μετοχή, ἡ γενικὴ ἀπόλυτος, ἡ δοτικὴ, ὁ ἀναδιπλασιασμός, ὁ μέλλων τῆς ἀρχαίας καὶ μερικοὶ τύποι τῶν ρημάτων εἰμί, ἔχω, φημί, τίθημι, ἴστημι, δίδωμι, οἶμαι, οἶδα, ἡ μέση φωνὴ καὶ μερικαὶ λέξεις παρουσιάζονται ὡς ἀνυπέρβλητα ἐμπόδια πρὸς κατανόησιν τῆς γλώσσης τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκλαμβάνεται μάλιστα ὡς ἀρχαία. Καὶ δίδεται ἡ ἐντύπωσις ὅτι πρέπει νὰ μάθῃ κανεῖς ὁλόκληρον τὴν Γραμματικὴν τῆς ἀρχαίας μετὰ ὅλας τὰς δυσκολίας, ἐξαίρεσεις καὶ παραεξαίρεσεις, ὅπως κατανοήσῃ μερικοὺς τύπους οἱ

όποιοι επαναλαμβάνονται συχνά-κις και τούς οποίους όμως θά ἦτο δυνατόν νά τούς μάθη κανείς σέ εἴκοσι ἕως εἰκοσιπέντε σχολικά μαθήματα.

Δέν λέγομεν ὅτι εἶναι δυνατόν νά διδαχθοῦν ὅλοι οἱ τύποι τῆς ἀρχαίας εἰς τόσα μαθήματα. Εἶναι όμως δυνατόν νά διδαχθοῦν οἱ ἀρχαῖοι τύποι οἱ ΟΠΟΙΟΙ ΑΠΑΝΤΩΝΤΑΙ εἰς τήν γλῶσσαν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τρόπον ὥστε νά κατανοῇ ὁ ἀναγνώστης, ἢ ὁ ἀκροατής τά κείμενα χωρίς νά τόν συγχέουν οἱ μέλλοντες, οἱ παρακείμενοι, τά ἀπαρέμφατα, αἱ γενικαί ἀπόλυτοι καί οἱ τύποι μερικῶν ἀνωμάλων ρημάτων.

Ἡδὴ ἐτοιμάζεται ἐγχειρίδιον μεθοδικόν τὸ ὁποῖον ἀποβλέπει εἰς τήν διευκόλυνσιν τοῦ μαθητοῦ, τοῦ νέου, τοῦ σπουδαστοῦ, τοῦ Χριστιανοῦ ἐν γένει, ὁ ὁποῖος γνωρίζει τήν Δημοτικὴν γλῶσσαν, ὅπως κατανοῇ τά κείμενα τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας γλώσσης καί ἀπολαμβάνει τοὺς ἀνεκτιμήτους θρησκευτικούς καί ποιητικούς θησαυροὺς τῶν Περικοπῶν τῶν τεσσάρων Εὐαγγελίων, τῶν Ἀποστόλων, τῶν Ψαλμῶν, τῶν Προφητειῶν καί τῶν Ὑμνωδίων εἰς τὸ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ.

Ὅλγαι εἶναι αἱ λέξεις τῆς Ἐκκλησίας μας τὰς ὁποίας δέν ἡμπορεῖ νά ἐννοῇ ὁ γνώστης τῆς Δημοτικῆς. Ἡ δυσκολία ποὺ κάμνει μαθητὰς καί διδασκάλους νά σταυρώνουν τὰ χέρια ἀπελπιστικῶς εὐρίσκεται εἰς τὸ ἀπαρέμφατον τὴν μέσην φωνήν, τοὺς μέλλοντας, τοὺς παρακειμένους, τὰς ἀπολύτους γενικάς, τὰς προστακτικὰς κλητικὰς καί δοτικὰς ὧν θρίθι ἡ ἐκκλησιαστικὴ ὕμνωδιᾶ. Μὲ πρακτικὸν μεθοδικὸν τρόπον ἀκούραστον, οἱ τύποι αὐτοὶ εἶναι δυνατόν νά κατανοηθοῦν χωρίς νὰ χρειασθῇ ἡ πλήρης καὶ συστηματικὴ γνῶσις τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς, ἐφ' ὅσον ἡ γλῶσσα τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι στρωτὴ καί εὐκολος, αἱ δὲ περισσότεραι τῶν δυσκολιῶν ἐπαναλαμβάνονται.

Καὶ ὅταν γίνῃ τοῦτο ἐκερδήσαμεν τὴν μάχην.

ΟΙ ΜΙΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

Τοῦ Αἰδ.σ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΧΟΝΔΡΟΥ

Σὲ μιὰ δημοκρατικὴ χώρα σὰν τὴν Ἀμερικὴν, ὅπου νέοι καὶ νέες διαφόρων ἐθνικοτήτων καὶ θρησκευτικῶν ὁμολογιῶν ἔχουν κάθε εὐκαιρία νά συναντηθοῦν καὶ ἀλληλογνωρισθοῦν, εἶναι φυσικὸ ν' ἀναπτύσσεται ἡ φιλία μεταξύ τῶν καὶ σιγὰ σιγὰ ἡ ἐπιθυμία γάμου.

Καλὸ εἶναι, σοφὸ καὶ εὐεργετικὸ ν' ἀλληλογνωρίζωνται Ρωμαιοκαθολικοί, Προτεστάνται καὶ Ὁρθόδοξοι. Εἶναι όμως ἐξ ἴσου ὠφέλιμο νά ἔρχωνται καὶ εἰς γάμον;

Σχεδὸν μὲ μιὰ φωνή, οἱ ἐπίσημοι θρησκευτικοὶ ἀρχηγοὶ τῶν τριῶν τούτων ἐκκλησιῶν λέγουν ἕνα κατηγορηματικὸν «ΟΧΙ». Ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία π. χ., αὐστηρῶς ἀπαγορεύει τὸν γάμον ποὺ συνάπτεται μεταξύ ἑνὸς Ρωμαιοκαθολικοῦ ἀνδρὸς ἢ γυναικὸς καὶ ἄλλου προσώπου, τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς ἄλλην Χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν. Μόνον κατὰ εἰδικὴν συγκατάθεσιν δέχεται νά εὐλογῇ τοὺς μικτοὺς γάμους καὶ μὲ τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι τὰ τέκνα θά βαπτισθοῦν καὶ θά ἀνατραφοῦν ἐπὶ τῇ θάσει τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς διδασκαλίας καὶ ὅτι τὸ μὴ Καθολικὸν πρόσωπον θά ἀσπασθῇ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας περὶ διαζυγίου καὶ μὴ περιορισμοῦ γεννήσεων. Ἐπὶ πλέον, τὸ Ρωμαϊκὸν πρόσωπον ὑπόσχεται νά καταβάλλῃ κάθε προσπάθειαν νά προσηλυτίσῃ τὸν ἢ τὴν σύζυγον εἰς τὸ Καθολικὸν Δόγμα.

Ἡ ἰδικὴ μας Ἐκκλησία ἀπαγορεύει τὸν γάμον Ὁρθοδόξου μὲ πρόσωπον τὸ ὁποῖον δέν ἀνήκει εἰς τὴν Χριστιανικὴν Θρησκείαν. Δέχεται όμως κατὰ συγκατάθεσιν νά εὐλογῇ τὸν γάμον Ὁρθοδόξου μὲ Προτεστάντην ἢ Ρωμαιοκαθολικὸν ὑπὸ ὠρισμένες προϋποθέσεις. Πρῶτον, τέτοιος γάμος πρέπει νά τελεσθῇ ὑπὸ Ὁρθοδόξου Ἱερέως, ἀφοῦ προηγουμένως ληφθῇ ἡ ἐπὶ τούτῳ ἄδεια τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μας. Καὶ δεῦτερον, ὑποχρεώνει τὰ

πρόσωπα, ποὺ δέν ἀνήκουν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ὅπως ὑπογράψουν ἐπίσημον ἑγγραφὸν διὰ τοῦ ὁποῖου ὑπόσχονται ὅτι τὰ τέκνα τῶν θά ἀνατραφοῦν σύμφωνα πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν καὶ λατρείαν. Δυστυχῶς, οἱ περισσότεροι ἱερεῖς μας δέν ἀπαιτοῦν τὸ τελευταῖον ... ὅς εἴμεθα εἰλικρινεῖς στὸ σημεῖο αὐτό.

Ἡ ἀλήθεια λοιπὸν εἶναι ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀ ν έ χ ε τ α ι μονάχα τοὺς Μικτοὺς Γάμους. Εἶναι όμως ἐξ ἴσου ἀληθές ὅτι οἱ Ἐκκλησιαστικοὶ Ἀρχηγοὶ καὶ τῶν ἄλλων θρησκευμάτων συμφωνοῦν ὅτι ὁ Μικτὸς Γάμος εἶναι πηγὴ στενοχωρίας, λύπης καὶ συμφορῶν στὸ ζεῦγος καὶ στὴν θρησκευτικὴν κοινότητα εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει. Αἱ στατιστικαὶ δεικνύουν ὅτι αἱ πιθανότητες τοῦ διαζυγίου εἶναι τρεῖς φορές περισσότερες στὸν Μικτὸν Γάμον παρὰ εἰς τὸν Γάμον ὅπου καὶ οἱ δύο σύντροφοι ἀνήκουν εἰς τὴν ἴδιαν Ἐκκλησίαν. Χωρὶς συμφωνίαν θρησκευτικὴν καὶ χωρὶς ταυτότητα πίστεως ἡ οἰκογένεια στερεῖται τῆς ἀρμονίας ἐκείνης ἡ ὁποία δημιουργεῖ ἐμπιστοσύνην καὶ εὐτυχίαν. Τὸ συμφέρον τοῦ σπιτιοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἀπαιτεῖ προσεκτικὴν καὶ ἐξονυχιστικὴν κατήχησιν τῶν νέων καὶ νεανίδων γύρω στὸ θέμα αὐτό. Ἐνθαρρυντικὸν γιὰ μᾶς εἶναι τὸ γεγονός ὅτι καὶ οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ καὶ οἱ Προτεστάνται συμφωνοῦν εἰς τὸ ὅτι οἱ γάμοι μεταξύ ζεύγους διαφόρων θρησκευμάτων εἶναι ἐπικίνδυνοι γιὰ τοὺς ἐξῆς λόγους:

Ι. Αἱ ΔΙΑΦΟΡΑΙ Εἰς τὰ ΖΗΤΗΜΑΤΑ τῆς ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ Εἶναι ΒΑΣΙΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑΙ

Ἐνας νέος καὶ μία νέα δοκιμάζουν συχνά μιὰ αἰσθηματικὴ ἀρμονία ἡ ὁποία τοὺς φαίνεται ἱκανὴ νά ὑπερνικήσῃ κάθε διαφορὰ τῆς θρησκείας τῶν. Ἡ ἰδέα αὕτη εἶναι

πολύ άπατηλή. Αί φιλίεσ διατηροῦνται καί χωρίς συμφωνίαν πίστεως. Ὁ γάμος ὅμως εἶναι σχέσις εἰς τήν ὁποίαν ἡ πνευματική ἐνότης εἶναι τόσον ἀπαραίτητη ὥστε, χωρίς αὐτήν, ἡ πλήρης ἔνωσις μεταξύ ἀνδρός καί γυναικός εἶναι ἀδύνατη.

II. ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΠΑΝΤΟΤΕ ΕΠΕΚΤΕΙΝΟΥΝ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΧΗΝ ΤΩΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΩΝ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΩΝ

Κί' ἐκεῖνοι ἀκόμη, πού ἀδιαφοροῦν πρὸς τήν ἐξάσκησιν τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων τῶν εἶναι ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τήν θρησκείαν τῶν παιδικῶν τῶν χρόνων. Τὰ ἤθη καί ἔθιμα, αἱ θρησκευτικὲς συνήθειες καί ἀξίες δὲν εἶναι αἱ ἴδιες σὲ καμμιά θρησκεία... πολλὰς φορές, εἶναι ἄκρως ἀντίθετες. Ὁ Καθολικισμός ἀπαιτεῖ βασικὴν καί τυφλὴν ὑποταγὴν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Προτεστάντισμός ὑπογραμμίζει τὴν ἀτομικὴν ἐλευθερίαν καί τὴν προσωπικὴν θρησκευτικὴν ἀντίληψιν καί πείραν. Ἡ Ὁρθοδοξία, μακρὰ ἀπὸ τὴν Προτεστάντικὴν ἄποψιν, παρουσιάζει σημαντικὰς διαφορὰς καί πρὸς τὸν Καθολικισμόν. Αἱ διαφορὰς αὐτὲς ξεριζώνουν τὰς πειθόμενους ρίζας τῆς συζυγικῆς ζωῆς. Αἱ συγκρούσεις δὲ σὲ τομεῖς πλατυτέρους ἀπὸ τὸν θρησκευτικὸν τομέα γίνονται ἀναπόφευκτες.

III. ΟΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΙ ΔΕΣΜΟΙ ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΣΥΧΝΑ ΕΙΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΝ ΜΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΥΣ ΔΕΣΜΟΥΣ

Ἡ κάθε Ἐκκλησία ζητεῖ ἀπὸ τὰ μέλη της ὠρισμένην θυσίαν χρόνου καί χρήματος, ἀπαιτεῖ ἐνδιαφέρον καί ἔργα. Ὅταν οἱ σύζυγοι δὲν ἀνήκουν εἰς τὴν ἴδια Ἐκκλησία, θὰ συμβαίῃ πολλὰς φορές νὰ θέλουν τὴν ἐλευθερίαν τοὺς συγχρόνως γιὰ ν' ἀφιερῶσιν καιρὸν στὴν Ἐκκλησίαν τοὺς, θὰ ὑπάρχῃ ἀνάγκη νὰ κατανέμουν ὥρεας γιὰ διαφορετικοὺς σκοποὺς, θὰ ἐγείρωνται πάντα ζητήματα ἀπὸ τὸν ἕνα σύντροφον τὰ ὁποῖα θὰ ἐνοχλοῦν καί δυσαρεστοῦν τὸν ἄλλον.

IV. ΑΝΑΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ ΣΟΒΑΡΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Ἡ ἀνατροφή τῶν παιδιῶν εἶναι τὸ αἷτιον τῶν περισσοτέρων οἰκογενειακῶν ἐρίδων. Ὁ γονεὺς πού βλέπει τὸ παιδί του νὰ ἀνατρέφεται σύμφωνα μὲ τὰς διατάξεις ξένης πίστεως στενοχωρεῖται ἀφόρητα. Διότι δὲν εἶναι ἀπλῶς ζήτημα θρησκευτικῶν πεποιθήσεων. Τὸ παιδί τῶν μικτῶν συνδέσμων ἀναπόφευκτα συνάπτει φιλίεσ καί καλλιέργει ἀξίες καί συνήθειες, τὰς ὁποῖες ὁ ἕνας γονεὺς ἀποδοκιμάζει, ἴσως δὲ καί ἀπορρίπτει ἐντελῶς. Ὑπὸ τέτοιες περιστάσεις, εἶναι ἀδύνατον νὰ σχηματισθῇ δεσμός πού ἀπολαύουν ὅσοι στὰ οὐσιώδη ζητήματα ἔχουν μιὰ καρδιά καί μιὰ ψυχὴ.

Οἱ λόγοι αὗτοι παρουσιάζουν σοβαρά ἐμπόδια στὴν συζυγικὴν εὐτυχίαν. Οἱ νεαροὶ πού ἐξετάζουν τὰ ἐμπόδια αὐτὰ θ' ἀναγνωρίσουν τὴν φρόνησιν τῆς ἀποφυγῆς αἰσθηματικῶν περιπλοκῶν αἱ ὁποῖαι ὁδηγοῦν σὲ μικτὸν γάμον.

Ὑπάρχουν βέβαια περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποῖες τὸ ἕνα πρόσωπον τοῦ μικροῦ γάμου ἀσπάζεται τὴν πίστιν τοῦ συντρόφου. Τοῦτο ὁμως δὲν εἶναι εὐκόλο, καθὼς διαπιστώνει ὁ Δόκτωρ I. Λέντις, καθηγητὴς τῆς Οἰκ. Κοινωνιολογίας, ὁ ὁποῖος εὗρηκε ὅτι στὲς δυὸ ἀπὸ κάθε τρεῖς τέτοιες περιπτώσεις ἡ ἀναγκαία αὐτὴ θυσία δὲν γίνεται.

Δυσκολώτερα γίνεται στὴν δική μας Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἔχει ὡς ἀρχὴν τῆς νὰ μὴ προπαγανδίζῃ εἰς Χριστιανοὺς. Δέχεται ὅμως ἐκεῖνους οἱ ὁποῖοι αὐτοπροαιρέτως ἐκδηλώνουν ἐπιθυμίαν νὰ προσέλθουν εἰς αὐτήν. Προηγεῖται εἰς τέτοιες περιπτώσεις κατηχητικὴ διδασκαλία ὑπὸ τοῦ ἱερέως καί κατόπιν θάπτισμα ἢ χρῆσμα.

Δὲν ἀρνούμεθα τὸ ὅτι ὑπάρχουν ζεύγη τὰ ὁποῖα, χωρὶς ταυτότητα θρησκείας καί παρὰ τὰ ποικιλό-

μορφα ἐμπόδια πού συνεπάγεται ὁ μικρὸς γάμος, ζοῦν ἁρμονικὰ καί εὐτυχισμένα. Ἄλλ' οἱ νέοι καί νέες μας, πού ἐνδιαφέρονται νὰ δημιουργήσουν εἰρηνικὰ σπίτια καί νὰ ἀναθρέψουν εὐτυχισμένη οἰκογένεια, πρέπει νὰ ξέρουν ὅτι εὐκολώτερα θὰ φθάσουν στὸ ποθητὸ αὐτὸ τέρμα ὅταν ἐκλέξουν σύντροφο τῆς ζωῆς μὲ τὴν ἴδια πνευματικὴ κληρονομία καί τὴν ἴδια θρησκευτικὴν πίστιν καί λατρείαν.

Ἡ κατάλληλος κατήχησις καί διδασκαλία αὐτὴ εἰς τὴν νεολαίαν μας εἶναι, πιστεύομεν, ἡ λύσις εἰς τὸ πρόβλημα τῶν ἀνυπάνδρων Ἑλληνίδων εἰς τὴν Ἀμερικὴν, πού θέλουν νὰ κτίσουν σπίτι εὐτυχισμένο. Πρὸ καιροῦ, ὁ «Ἐθνικὸς Κήρυξ» ἄνοιξε μιὰ εὐρεῖα συζήτησιν ἐπὶ τοῦ σοβαροῦ αὐτοῦ κοινωνικοῦ προβλήματος τῆς ὁμογενείας μας καί ἐκάλεσε τοὺς ὁμογενεῖς νὰ ἐκθέσουν τὰς γνώμας τῶν σχετικῶς μὲ τὴν ἀνακάλυψιν τρόπων νὰ συνδεθοῦν τὸ πλῆθος τῶν ἀνυπάνδρων κοριτσιῶν μὲ Ἑλληνόπαιδα. Αἱ προταθεῖσαι λύσεις περιστρέφονται γύρω ἀπὸ τὴν ἀνάγκην ἐπικοινωνίας στενωτέρας καί ἀλληλογνωριμίας τῶν νέων μας, ἡ ὁποία θὰ ἔχῃ ὡς ἀποτέλεσμα τὴν δημιουργίαν δεσμῶν φιλίας. Διευπώθησαν πολλὰ γινῶμαι σχετικὰ μὲ τὴν ἐπέκτασιν τῶν ἐνεργειῶν τῶν Κοινοτήτων καί Ὁργανώσεων μας, εἰς τρόπον ὥστε νὰ διδεται ἡ εὐκαιρία τῆς ἀλληλογνωριμίας εἰς τὴν νέαν μας γενεάν. Ὅλες αὐτὲς αἱ γνώμας εἶναι ἀπολύτως ὀρθές... μὰ δὲν εἶναι οὔτε καινούργιες οὔτε ἀγνωστες. Θὰ ὠφελήσουν μοναχὰ ὅταν τεθοῦν εἰς ἐφαρμογὴν, καί ὅταν γίνῃ μιὰ κατάλληλος διδασκαλία εἰς τοὺς νέους μας ὥστε, πρῶτον, νὰ ἀντιληθοῦν καλὰ τὰς δυσκολίας καί κινδύνους τῶν μικτῶν συνδέσμων καί, δεύτερον, νὰ ξέρουν ὅτι ἡ δικὴ μας Ἐκκλησία δὲν εἶναι ἡ μόνη πού ἔχει τέτοια γνώμη καί τέτοιο πρόβλημα. Ὅλες αἱ Ἐκκλησίαι τὸ ἔχουν καί ὅλες συμφωνοῦν ἀπόλυτα στὸ ὅτι εἶναι προτιμότερος ὁ γάμος δυὸ προσώπων πού ἔχουν τὴν ἴδια πίστιν...

ΕΓΓΡΑΦΗΤΕ συνδρομηταὶ εἰς τὸν Ὁρθόδοξον Παρατηρητήν. Ἄν ἔλξητε ἡ συνδρομὴ σας, ἀναεώσατε. Δολλάρια 3.00 τὸ ἔτος.

Η ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΚΑΙ Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΗΣ

Υπό τοῦ κ. ΦΙΛΙΠΠΟΥ Δ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ

Ἡ Ἀκαδημία Ἀγίου Βασιλείου ὑψώνεται τώρα ἀνάμεσα στὰ ἄλλα ἔργα καὶ τὰ ἐπιτεύγματα τῶν ὁμογενῶν μας, σὰν ἓνα συγχρονισμένο κέντρο χριστιανικῆς φιλαλληλίας καὶ σὰν ἓνα ἐλπιδοφόρον ἴδρυμα ἀνωτέρας Ἑλληνο-Ἀμερικανικῆς παιδείας, ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὸν ὠραῖο κόσμον τῶν Ἑλληνο-Ἀμερικανικῶν ἀξίων ἀτομικῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς. Τὰ χρόνια τῶν πρώτων δειλῶν δοκιμῶν καὶ τοῦ πειραματισμοῦ ἔχουν περάσει καὶ ἡ ὅλη προσπάθεια, ἐσωσχολικὴ καὶ ἐξωσχολικὴ, προβάλλεται τώρα μεθοδικώτατα προγραμματισμένη, ἀποδοτικὴ, ὑποσχετικὴ μὴ ἀς διαρκοῦς προόδου καὶ ἀνελλίξεως.

Οἱ σκοποὶ τῆς Ἀκαδημίας Ἀγίου Βασιλείου, θαυμάσια ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τοὺς ὅρους τῆς ζωῆς τῶν ὁμογενῶν μας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν πόθον τῶν νὰ διατηρήσουν ἀνεπαφὰ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς φυλετικῆς τῶν φυσιογνωμίας, ἔχουν πλατεῖα κατανοηθῇ ἀπὸ ὅλους καὶ πιὸ πολὺ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ φέρουν τὴν ἄμεση εὐθύνη νὰ βοηθήσουν στὴν πραγματοποίηση τῶν σκοπῶν αὐτῶν. Τὰ μέσα ἐπίσης, ποὺ ἔχουν τεθῇ στὴν ὑπηρεσία τῶν ἐπιδιώξεων τῆς Σχολῆς, ἔχουν μελετηθῇ καλὰ καὶ θρίσκονται σὲ μιὰν ὁργανικὴ σχέση μὲ τὶς ἐπιδιώξεις αὐτές. Πράγματι, οἱ σχολικοὶ τύποι, τὰ προγράμματα τῆς μορφωτικῆς προσπάθειας καὶ τῆς ὅλης μαθητικῆς καὶ φοιτητικῆς ζωῆς, τὰ μέσα καὶ αἱ μέθοδοι τῆς διδασκαλίας, ἡ ὅλη ἀσμόςφαιρα, γενικῶς παρουσιάζουν μιὰν ἄρτια καὶ κολακευτικὴ συγχρόνως γιὰ ὅλους εἰκόνα.

Τὸ Δημοτικὸ Σχολεῖο, ἓνα πληθὺς ὀκτατάξιον Ἡμερήσιον Ἑλληνο-Ἀμερικανικὸ Σχολεῖο, ἐργάζεται σήμερον κάτω ἀπὸ τοὺς πιὸ εὐνοϊ-

κοὺς ὁρους καὶ ἡ ἀπόδοσή του εἶναι ὅπως ἱκανοποιητικὴ. Κάτω ἀπὸ τὴ θερμὴν του στέγη ἐβδομήκοντα κορίτσια θρίσκουν τὴ στοργή, ποὺ εἶχαν χάσει στὸ σπῆτι τῶν καὶ μαζί τὴν ὀρθὴ καθοδήγησιν στὸ δρόμον, ποὺ χαράζει ἡ Ἐκκλησίᾳ μας καὶ αἱ παραδόσεις καὶ τὰ ἰδανικὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Τὸ ἀνώτερον τμήμα τῆς Ἀκαδημίας, τὸ Διδασκαλικὸ Κολλέγιο, θρίσκεται ἐπίσης τώρα πάνω στὴν ὠραία του δρᾶση καὶ ἐπίδοσιν. Πολλὲς ἀπὸ τὶς ἀποφοίτους του ἐπῆραν κιόλας στὰ χέρια τῶν τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν παιδιῶν μας καὶ ἀπὸ παντοῦ ὅπου ὑπηρετοῦν, φθάνει ἐλπιδοφόρος καὶ εὐγνώμων ἡ φωνὴ τῶν ὁμογενῶν μας καὶ τῶν ἡγετικῶν τῶν στελεχῶν γιὰ τὸ μεγάλο ἔργο ποὺ ἐπιτελοῦν οἱ νέες αὐτὲς σὰν διδασκάλισσες, σὰν γραμματεῖς, σὰν κοινωνικὲς ἐργάτιδες, σὰν διευθύντριες ἐκκλησιαστικῶν χορωδιῶν καὶ γενικώτερα σὰν ἡγετικοὶ πνευματικοὶ παράγοντες μέσα στὴν ὄργανωμένη ζωὴ τῆς Κοινότητος. Ὅσες συνεχίζουν ἀκόμη τὴ φοίτησιν τῶν, ἔχουν σήμερον τὴ μοναδικὴ εὐκαιρίαν νὰ ἐξοικειώνωνται μὲ τὴν ὑπέροχον εἰκόνα τῆς θρυλικῆς Ἑλλάδος, νὰ γνωρίζουν τὴ πατρίδα τῶν γονέων τῶν σὲ ὅλες τῆς τῆς ἐκδηλώσεις μέσα στὸ χρόνον, νὰ γνωρίζουν καὶ νὰ ζοῦν τὰ διδάγματα τῆς θρησκείας μας, νὰ ἐνημερώνωνται μεθοδικώτατα στὶς ἀνελλίξεις ποὺ σημειώνονται στὴ τόσο δυναμικὴ τῶν πατρίδα, τὴν Ἀμερικὴν, καὶ νὰ χαλεκεύουν τέλος γερὸ τὸν ἡθικόν, ἐπαγγελματικόν καὶ ἐπιστημονικόν τῶν ὀπισμόν, ποὺ ἀπαιτεῖ ἡ πολὺπλευρὴ καὶ θαρσύναντη γιὰ τὴν ὁμογένειαν ἀποστολὴ τῶν. Ὅσοι γνωρίζουν ἀπὸ κοντὰ τὴ ζωὴ καὶ τὶς ἐκδηλώσεις τοῦ Διδασκαλικοῦ Κολλεγίου δοκιμάζουν ὑπερφηάνεια

καὶ μαζί μιὰ θαυμάτην ἱκανοποίηση γιὰ τὸν τρόπο, ποὺ ἡ συνδρομὴ τῶν πρὸς τὸ ἀνώτερον τοῦτο ἴδρυμα ἀξιοποιεῖται.

Ἀλλὰ ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ Δημοτικὸ Σχολεῖο καὶ τὸ Διδασκαλικὸ Κολλέγιο προβάλλεται τώρα δειλά, ἀλλὰ ὑποσχετικὰ, τὸ νέο τμήμα τῆς Ἀκαδημίας, τὸ Γυμνάσιον. Ἀπὸ ποιὲς ἀρχὰς ξεκινοῦμε γιὰ τὴν ἴδρυσίν του; Ποιὲς ἀνάγκες ἐρχεται τοῦτο νὰ ἱκανοποιήσῃ; Σὲ ποιὲς μορφωτικὰς ἀξίας θὰ στηρίχθῃ τὸ πρόγραμμα τῆς διδακτικῆς προσπάθειας μέσα σ' αὐτό; Οἱ ἀπαντήσεις στὰ ἑρωτήματα αὐτά, ποὺ παρουσιάζουν προφανέστατα ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον, θὰ δοθοῦν σὲ μιὰ ἄλλη εὐκαιρία.

Ἡ ὕλική πλευρὰ τῆς μεγάλης αὐτῆς ἐθνοκορησκευτικῆς προσπάθειας ποὺ λέγεται Ἀκαδημία; Ἀλλ' ἡ πλευρὰ αὐτὴ μένει δυστυχῶς ἀκάλυπτη ἀκόμη. Πράγματι, τὰ οἰκονομικὰ μέσα τῆς Σχολῆς εἶναι πολὺ περιορισμένα. Ὁ κύριος πόρος τῆς, ὡς γνωστόν, εἶναι τὸ δεκαδολλάριον καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία τοῦ οἰκονομικοῦ αὐτοῦ θεσμοῦ ἐξαρτᾶται καὶ ἡ τύχη τοῦ ιδρύματος. Οἱ Φιλόπταιχοι Ἀδελφότητες ἐπίσης, ποὺ στὶς φροντίδες τῶν ἀφείλει τὴν ὑπαρξὴ τῆς Ἀκαδημίας, πράττουν τὸ καλὺτερον. Ἡ Βασιλόπταιτα, ποὺ ἐνισχύει θετικώτατα τὸ ταμεῖον τῆς Σχολῆς, εἶναι ἔργον τῶν Φιλοπταχῶν. Τὶς Φιλοπταχοὺς ἀκολουθοῦν τώρα ἀπὸ κοντὰ στὸ ἔργο τῆς φιλαλληλίας καὶ εἰδικώτερα στὶς ἐκδηλώσεις ἀγάπης πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν καὶ οἱ ἄλλες ὁργανώσεις, καθὼς καὶ πολλοὶ ὁμογενεῖς, ποὺ μένουν πιστοὶ στὰς Ἑλληνικὰς παραδόσεις τῆς εὐεργασίας καὶ τῆς ὑποστηρίξεως τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων. Ἔτσι ὁ κατάλογος τῶν φίλων τοῦ Ἰδρύματος μεγαλῶνει καθημερινά. Καὶ εἶναι τοῦτο ἡ πιὸ θετικὴ μας ἐλπίδα. Στὸν κατάλογον αὐτὸν μένει νὰ περάσουν τὰ δνόματα ὧν τῶν ὁμογενῶν μας, ποὺ ἐνδιαφέρονται νὰ δοθῇ σωστὴ λύση στὰ προβλήματα τῆς ὁμογενείας μας καὶ πιὸ πολὺ στὸ μεγάλο πρόβλημα τῆς ἐθνοκορησκευτικῆς παιδείας

ας τῶν παιδιῶν μας ἐδῶ. "Εξω ἀπὸ τὰ τακτικά ξεῶδα τοῦ "Ιδρύματος, ποὺ φτάνουν τώρα τίς ἑκατὸν χιλιάδες δολλάρια, ἔχομεν ἀνάγκη ἀπὸ ἔκτακτους πόρους—ἀπὸ ἔκτακτες δωρεές ὁμογενῶν — γιὰ τὴν ἐπέκταση τοῦ κτιριακοῦ συγκροτήματος, γιὰ τὴν ἀγορὰ ἐπίπλων, μηχανημάτων, βιβλίων καὶ γενικῶς γιὰ τὴν ἀπόκτηση ὅλων ἐκείνων τῶν μέσων ποὺ ἡ ἀποδοτικὴ ἐργασία ἐνὸς ἀνωτέρου κέντρου παιδείας ἀπαιτεῖ σήμερα. "Ο,τι ἔγινε ἕως τώρα ἔγινε μὲ τίς δωρεές τῶν ὁμογενῶν μας. Καὶ οἱ δωρεές αὐτὲς ἀσφαλῶς θὰ συνεχισθοῦν, ὅπως ἐπίσης θὰ συνεχισθῇ καὶ ἡ προσπάθεια γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ Δεκαδολλαρίου καὶ τῆς Βασιλόπηττας. Τελευταίως, ὁ κ. Γ. Γουλανδρὴς ἔθεσε στὴ διάθεση τῆς Σχολῆς πέντε χιλιάδες δολλάρια. "Ο κ. Σ. Σκούρας ἐπίσης πέντε χιλιάδες. "Ο κ. Α. Σιγάλας πεντακόσια δολλάρια. Οἱ δωρεές ποὺ προηγήθηκαν καὶ οἱ νέες αὐτὲς δωρεές εἶναι στοιχεῖα κατ' ἐξοχὴν ἐνθαρρυντικά.

Θὰ περιμένουμε ὅμως τὴ συνέχεια. Τὸ "Ίδρυμα προσβλέπει μὲ τὴν ἴδια ἐλπίδα καὶ ἐπιφυλάσσει τὴν ἴδια εὐγνωμοσύνη καὶ στὸ μεγάλο χορηγὸ καὶ εὐεργέτη καὶ στὸν δωρητὴ τῶν ὀλίγων ἔστω δολλαρίων. Τὰ ὀνόματα ὅλων χαράσσονται εὐγνωμόνως στὸν εἰδικὸ κατάλογο τῶν φίλων τῆς Σχολῆς, ποὺ εἶναι συγχρόνως καὶ κατάλογος τιμῆς γιὰ τοὺς δωρητὰς τοὺς ἴδιους.

"Η Αὐτοῦ Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ἡ Α. Σ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ἡ Ἐφορεία τῆς Σχολῆς, ἡ Διεύθυνσις καὶ τὸ προσωπικὸν παρακολουθοῦν τὸ ἔργο τοῦ "Ιδρύματος, καθοδηγοῦν φωτεινὰ τὰ βήματά του πρὸς τὴν πρόοδο καὶ προσπαθοῦν νὰ ἀξιοποιήθῃ κατὰ τὸν καλύτερο τρόπο κάθε προσφορά τῶν ὁμογενῶν. Οἱ ὑπεύθυνοι αὐτοὶ διαχειριστὰι τοῦ μεγάλου ἐθνικοθηρησκευτικοῦ ἔργου τῆς Ἀκαδημίας ἔχουν τὴν ἀνάγκη τῆς βοήθειας ὅλων μας διὰ τὴν ὁλοκληρώσιν του.

Η ΘΕΙΑ ΧΑΡΙΣ ΤΙ ΕΙΝΑΙ — ΠΩΣ ΕΝΕΡΓΕΙ

Τοῦ Αἰδ. Α. ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗ

"Εχετε καμμιά φορὰ σκεφθῇ πόσο ἀπαραίτητο μέρος παίζει στὴ ζωὴ μας τὴν καθημερινὴ τὸ ξυπνητήρι;

Ἀπλᾶ καὶ φτηνά, ἢ κομψὰ καὶ ἀκριβὰ, πολὺ μᾶς χρειάζονται καὶ μᾶς ἐξυπηρετοῦν — ἄλλα μὲ μιά λεπτὴ ἀσημένια φωνοῦλα, ἄλλα μ' ἓνα ἄγριο τράνταγμα ποὺ μᾶς ξετινάζει ἀπὸ τὸν ὕπνο. Σὰν ζωντανὸς ὑπρέτης κάθεται τὸ ξυπνητήρι δίπλα στὸ κρεβάτι μας. Τοῦ λὲς ποιά ὥρα θέλεις νὰ σηκωθῇς κι' αὐτὸς κάθεται καὶ μετράει τὰ δευτερόλεπτα ἴσια μὲ τὴν ὥρα αὐτὴ καὶ τότε σὲ ξυπνάει, δίνει τὸ σύνθημα ὅτι εἶναι ὥρα νὰ σηκωθῇς. Περισσότερον δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ, διότι φυσικὰ εἶναι μηχανήμα. Μπορεῖ νὰ ἀνοίξῃ τὸ ραδιόφωνο καὶ νὰ σοῦ ψῆσῃ τὸν καφέ, ὅμως ἂν σὺ προτιμῇς νὰ μείνῃς ξαπλωμένος, δὲν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ σὲ σηκώσῃ.

Μὲ τὸ ξυπνητήρι μπορεῖ κανεὶς νὰ παρομοιάσῃ — μέχρις ἐνὸς σημείου — τὴν Θεῖαν Χάριν, ποὺ κι' αὐτὴ εἶναι τὸ πειὸ ἀπαραίτητο ἐφόδιο στὴ ζωὴ ἐνὸς Χριστιανοῦ. Κι' ἡ Χάρις ἐκδηλώνεται διαφοροτρόπως. Μπορεῖ κι' αὐτὴ νὰ σὲ ἀγγίξῃ θωπευτικά, σὰν ἀνοιξιάτικη θροχή, ἢ μπορεῖ νὰ σὲ χτυπήσῃ σὰν κεραυνοβόλημα. Κι' αὐτὴ ἔχει τὴν ἰδιότητα, σὰν τὸ ξυπνητήρι, νὰ σὲ ξυπνάῃ — μὲ κάποια πνευματικὴ σημασία ἐννοεῖται. Εἶναι κι' ἄλλη μιά διαφορά: Δὲν μπορεῖς νὰ ὀρίσῃς ὁ ἴδιος τὴν ὥρα καὶ τὸ λεπτό ποὺ θὰ σοῦ μιλήσῃ. Τὴν συναντᾷς τότε καὶ ἐκεῖ ποὺ πολλὰς φορὲς δὲν τὴν περιμένεις — σ' ἓνα βιβλίον, σὲ μιά τυχαία συνομιλία, ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο σου ἢ κι' ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα.

Πολλὰς φορὲς ἀκούμε στὴν ἐκκλησίαν τὴν λέξι «Θεῖα Χάρις», χωρὶς ἴσως νὰ ξέρουμε ἀκριβῶς περὶ τίνος πρόκειται. Σὲ κάποιο σημεῖο τῆς Θεῆας Λειτουργίας ὁ

ἱερεὺς λέγει: «Ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς... εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν». Καὶ ἄλλοι προσεύχεται εἰς τὸν Θεὸν ὅπως «ἀντικαταπέμψῃ ἡμῖν τὴν Θεῖαν Χάριν...» Τί ἄρα γε νὰ εἶναι αὐτὸ τὸ τόσο πολύτιμο πράγμα ποὺ λέγεται Χάρις; Καὶ πῶς ἐνεργεῖ στὴ ζωὴ μας;

Ἡ πραγματικὴ Χάρις εἶναι κάποια ὑπερφυσικὴ βοήθεια ποὺ μᾶς δίνει ὁ Θεὸς γιὰ νὰ ἐπεξεργασθοῦμε τὸν σκοπὸ τῆς σωτηρίας μας. Αὐτὴ δὲ ἡ σωτηρία εἶναι ὁ βασικὸς σκοπὸς τῆς ζωῆς μας ὅλης. Αὐτὸ θὰ τὸ καταλάβουμε πειὸ καλὰ ἂν σκεφθοῦμε τίς φυσικὲς χάριτες ποὺ ἔχουμε, ἐπίσης δοσμένες ἀπὸ τὸν Θεό. "Εχουμε πρῶτα τὴν υἰεῖα μας, τίς σωματικὲς μας δυνάμεις, διάφορα ταλέντα — ὅλα αὐτὰ ποὺ χρειάζεται ὁ φυσικὸς μας ἄνθρωπος.

Ἡ πραγματικὴ χάρις ὅμως εἶναι, ὅπως εἴπαμε, ὑπερφυσικὴ, παραπάνω ἀπὸ τὴν φύσιν καὶ τίς φυσικὲς μας ἀνάγκες. "Εχει σχέση μὲ τὸ ἀνώτερο στοιχεῖο μας ποὺ λέγεται ψυχὴ, καὶ χαρίζεται χάριν τῆς ψυχῆς, ὥστε νὰ ἐξασφαλίσθῃ καλύτερα ἢ τελικὴ μας σωτηρία. Εἶναι τοῦ Θεοῦ τὸ ξυπνητήρι, μποροῦσε κανεὶς νὰ πῇ, ποὺ κουδουνίζει μέσα στὸ ὑποσυνείδητό μας καὶ ὅχι μόνον μᾶς λέει νὰ σηκωθοῦμε, ἀλλὰ καὶ μᾶς βοηθῇ νὰ σηκωθοῦμε, νὰ ἐξυψωθοῦμε δηλαδή, νὰ ἐξευγενισθοῦμε.

Ἡ ὅλη αὐτὴ ὑπόθεσις τῆς Θεῆας Χάριτος μοῦ θυμίζει κάποιον γνωστὸ ὕψωμα στὴν Ἀμερικὴ, ποὺ γιὰ νὰ φθάσῃ κανεὶς στὴν κορυφή του, μπορεῖ μόνον μὲ ἀεροπλάνο νὰ τὸ κατορθώσῃ. Μέχρις ἐνὸς σημείου πηγαίνει κανεὶς μὲ ἄλλοιο ἢ μὲ αὐτοκίνητο, ἀλλ' ἀπ' ἐκεῖ καὶ πέρα μόνον μ' ἓνα μικρὸ ἀεροπλάνο μπορεῖ νὰ ἀποπερατώ-

ση τὸ ἀνηφορικό του ταξίδι. Τὸ ἴδιο μὲ τὴν ψυχὴ καὶ τὴν σωτηρίαν της. Μέχρις ἑνὸς σημείου μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ φθάσῃ μὲ τὶς δυνάμεις τὶς φυσικὰς. Γιὰ νὰ πάῃ ψηλότερα, γιὰ νὰ φθάσῃ στὴν κορυφὴ, δηλαδὴ σ' ἐκεῖνο τὸ σημεῖο πού μπορεῖ ἡ ψυχὴ του νὰ συναντήσῃ τὸν Θεό, τὸν δημιουργό της, χρειάζεται κάποια βοήθεια ἀνωθεν, κάποια ἀνέλκυσι διὰ Θεϊκῆς δυνάμεως. Αὐτὴ εἶναι ἡ Θεία Χάρις. "Ὅπως γράφει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στοὺς Φιλιππησίους, «ὁ Θεὸς γὰρ ἐστὶν ὁ ἐνεργὼν ἐν ἡμῖν καὶ τὸ θέλειν καὶ τὸ ἐνεργεῖν».

Ἐννοοῦμε ὅτι κατὰ δύο τρόπους ἐνεργεῖ ἡ Θεία Χάρις. Δυναμώνει τὴν θέλησιν μας πρῶτα, ὥστε νὰ θέλουμε τὸ καλὸ, καὶ ὕστερα γίνεται ἡ κινητήριος δύναμις γιὰ νὰ μεταφράζουμε τὴν θέλησίν μας σὲ ἔργα. Γιὰ νὰ καταλάβουμε πιὸ καλὰ αὐτό, ἄς πάρουμε πάλι μιὰ εἰκόνα ἀπ' τὴ ζωὴ. "Ἄς υποθέσουμε ὅτι θρискόμαστε σ' ἕνα τράμ, πού ὑπάρχουν ἀκόμα σὲ μερικὲς πόλεις, τὸ ὁποῖον τράμ φωτίζεται καὶ κινεῖται μὲ ἡλεκτρισμόν. Ξα-

φνικά τὸ ρεῦμα διακόπτεται, τὸ τράμ σταματᾷ. Καὶ ὅχι μόνον σταματᾷ, ἀλλὰ καὶ τὰ φῶτα σβύνουν. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ σὲ μιὰ ψυχὴ ὅταν τὸ ρεῦμα τῆς Θείας Χάριτος γιὰ ἕνα ἢ ἄλλον λόγον διακόπτεται — μένει στὸ σκοτάδι καὶ σταθμεύει. Ἐνῶ μὲ τὴν Χάριν τοῦ Θεοῦ, ὅπως καὶ τὸ τράμ μὲ τὸν ἡλεκτρισμό, ἡ ψυχὴ φωτίζεται καὶ κινεῖται, βαδίζει σίγουρα στὸν προορισμό της.

Πῶς διοχετεύεται αὐτὴ ἡ δύναμις σὲ κοινούς ἀνθρώπους σὰν καὶ μᾶς; Πρῶτα θέβαια μὲ τὰ μυστήρια, πού εἶναι οἱ κατ' ἐξοχὴν φορεῖς τῆς Θείας Χάριτος. Ἀλλὰ καὶ μὲ ἄλλους τρόπους: μὲ τὸ διάβασμα καλῶν ἀναγνωσμάτων, κυρίως τῶν Γραφῶν, μὲ σοβαρὲς καὶ εὐσεβεῖς συζητήσεις, μὲ καλὴ διδασκαλία, καὶ πρὸ πάντων μὲ τὴν προσευχή. "Ὅλα αὐτὰ εἶναι μέσα γιὰ τὸν φωτισμό μας.

Ὑπάρχουν ὅμως ἄνθρωποι πού δὲν θέλουν νὰ φωτίζονται, δὲν θέλουν νὰ γνωρίζουν τὸ καλὸ ἀπὸ τὸ κακὸ, τὸ ἠθικὸ ἀπὸ τὸ ἀνῆθικο, τὸ εὐγενικὸ ἀπὸ τὸ πρόστυχο. Εἶναι ἐκεῖνοι πού δὲν θέλουν οὔτε

νὰ διαβάσουν, οὔτε νὰ συζητήσουν σοβαρὰ καὶ συλλογισμένα, οὔτε νὰ διδασθοῦν, οὔτε νὰ ἐκκλησιασθοῦν, οὔτε νὰ προσευχηθοῦν. Ἀποκλείουν ἐπίτηδες τὸ φῶς τῆς Θείας Χάριτος. Κλείνουν τὰ παράθυρα τῆς ψυχῆς καὶ κατεβάζουν καὶ τὰ στόρια. Εἶναι ἐκεῖνοι γιὰ τοὺς ὁποίους ὁ Χριστὸς λυπημένα λέει: «... ἠγάπησαν τὸ σκότος μᾶλλον ἢ τὸ φῶς».

Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ ἀληθεύῃ γιὰ κανένα ἀπὸ μᾶς. Ἦδη ἀρκετὰ σκοτισμένοι εἶναι ὁ νοῦς μας, ἀρκετὰ ἐξησθενημένη ἡ θέλησίς μας, ἀρκετὰ ψυχρὴ ἡ καρδιά μας. Πρέπει νὰ ζητήσουμε ἐπίμονα τὸν ἡλεκτρισμό τῆς Θείας Χάριτος γιὰ νὰ μᾶς φωτίσῃ, νὰ μᾶς θερμάνῃ καὶ νὰ μᾶς κινήσῃ. Μᾶς χρειάζεται τὸ πνευματικὸ αὐτὸ ξυπνητήρι γιὰ νὰ μᾶς σηκώσῃ ἀπὸ τὸν λήθαργο τῆς ἀμαρτίας καὶ τῆς πεζῆς, ἀναξίας ζωῆς. "Ἄς ζητήσουμε αὐτὴ τὴ στιγμή νὰ καταλύσῃ ὁλόκληρον τὸν πνευματικόν μας ἄνθρωπον τὸν δυνάτ, σωτήριον ρεῦμα τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ.

ΠΩΣ ΜΑΣ ΒΛΕΠΟΥΝ ΟΙ ΑΛΛΟΙ

ΜΗΤΕΡΑ ΣΤΟΡΓΙΚΗ

Εἶναι εὐχάριστον καὶ ἀπὸ πολλῶν ἀπόψεων ἐλπιδοφόρον τὸ γεγονός ὅτι κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τὸ θρησκευτικὸν καὶ ἔθνικόν ἐνδιαφέρον τοῦ ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ αὐξάνει συνεχῶς καὶ περισσότερο. Ἀπὸ πλείστας πηγὰς καταφθάνουν πληροφορίες, αἱ ὁποῖαι δίδουν χαρὰν καὶ ἱκανοποίησιν διὰ τὴν πρόοδον τῶν ξενιτευμένων παιδιῶν τῆς Μητρὸς Ἑλλάδος. Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι εἰς τὰς ἀόκνους φροντίδας τῶν Ἱεραρχῶν τῶν ἀνά τὰς Ἡπείρους Ὀρθόδοξων Ἑλληνικῶν Ἐκκλησιῶν ὀφείλεται κυρίως τὸ ὅτι ὁ ἀπόδημος Ἑλληνισμὸς διατηρεῖται κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον συμπαγής.

Διὰ νὰ ἐντοπίσωμεν δὲ τὸν λόγον εἰς τὴν Ἀμερικὴν, πρέπει νὰ ἀναγνωρίσωμεν ὅτι ἡ προσηγηθεύ-

σα ἀκαταπόνητος δρᾶσις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Ἀθηναγόρου ὡς Ἀρχιεπισκόπου Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς, καθὼς καὶ ἡ ἀξιεπαίνως συνεχιζομένη καὶ ἐπ' αὐξανόμενη πολὺπλευρος ἐθνικο-θρησκευτικὴ δραστηριότης τοῦ νῦν τοιοῦτου Σεβ. κ. Μιχαήλ, συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ παρουσιάσῃ συνεχῶς καὶ περισσότερον ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Ἀμερικῆς ζωικότητα ζηλευτὴν καὶ ἀξίεπαινον.

Ὀνομάζομεν τὴν Ἐκκλησίαν μητέρα. Καὶ εἶναι πράγματι μητέρα στοργικὴ, ἡ ὁποία παρέχει εἰς τὰ παιδιὰ της ἀνεκτιμήτου ἀξίας πνευματικὰ ἀγαθὰ, ἐνῶ συγχρόνως προφυλάσσει καὶ διασφαλίζει αὐτὰ ἀπὸ ποικίλους κινδύνους πού τὰ περιστοιχίζουν.

Περιοδικὸν «Ζωή», (22 Νοεμ. 1952)

Αἱ Ἐκλογαὶ καὶ Ἀποφάσεις τῆς GWR

Ἡ ἐτήσια Συνέλευσις τῶν μελῶν τῆς Ἑλληνικῆς Πολεμικῆς Περιθάλψεως (Greek War Relief), ἐγένετο πρὸ ἡμερῶν εἰς τὸ St. Moritz Hotel, τῆς Νέας Ὑόρκης, μὲ τὴν ἐκλογὴν τῶν μελῶν, τοῦ κ. Ἰωάννου Α. Μαντᾶ, ἐκ Σικάγου, ὡς Προέδρου, τοῦ κ. Σπύρου Π. Σκούρα, ἐκ Νέας Ὑόρκης, ὡς προέδρου τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, τοῦ κ. Ἀντωνίου Πάππα, ἐκ Βοστώνης, ὡς προέδρου τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς. Οἱ ἀξιωματοῦχοι καὶ τὰ μέλη τῆς ὁργανώσεως ὑπεσχέθησαν νὰ διπλασιάσουν τὰς προσπάθειας τῶν ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ ἐνεκρίθησαν σχέδια δι' ἄμεσον ἐκστρατεῖαν πρὸς βοήθειαν τῶν δεινοπαθόντων προσφύγων εἰς τὴν Βόρειον Ἑλλάδα καὶ τῶν νεαρῶν Ἑλληνίδων τῆς Y. W. C. A., τὰ ἐργαζόμενα κορίτσια εἰς τὰς μεγάλας πόλεις καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὰς Ἀθήνας.

ΑΠΟΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΘΕΣΜΟΣ

ΜΕΤΑ μεγάλης επίσημότητος και μεγαλοπρεπειάς έωρτάσθη ή έβδομάς των Έλληνικών Γραμμάτων και του Έλληνικού Τύπου ανά τας Έλληνικάς Κοινοτήτας της Άμερικής. Ο νέος θεσμός τόν όποιον ενεκαίνιασεν ό Σεθασμιώτατος Άρχιεπίσκοπός μας κ. Μιχαήλ διά του Ιστορικού του μηνύματος, τδ όποιον δημοσιεύομεν εις άλλην στήλην του περιοδικού μας, έχαιρετίσθη ένθουσιωδώς, όχι μόνον υπό του Έλληνικού Τύπου της Άμερικής, αλλά και παρά του Τύπου και των επισήμων της Ελλάδος, οι όποιοι διά του Πρωθυπουργού και του Υπουργού της Παιδείας έξύμνησαν την άνεκτίμητον άξίαν των Έλληνικών Γραμμάτων και την μεγάλην ύπηρεσίαν του Έλληνικού Τύπου. Η καλή άρχή του νέου τούτου θεσμού προοιωνίζεται την έπιτυχίαν του σκοπού διά τόν όποιον έξεσπίσθη.

ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΠΡΟΟΔΟΥ

Η ΕΙΚΩΝ του έξωφύλλου έμφανίζει μίαν άποψιν του περικαλλούς Ναού μας έν Los Angeles, τόν όποιον άνεγείρει ή εύσέθεια της Έλληνικής Όρθοδοξου ψυχής. Άποτελεί όμως και σύμβολον του πνεύματος της άναδημιουργίας, τδ όποιον πνέει τελευταίως εις όλους τούς τομείς του έργου της Ιερās μας Άρχιεπισκοπής και του όποιου τά άγαθά άποτελέσματα ήρχισαν νά γίνωνται αισθητά από μικρούς και μεγάλους. Ο «Όρθόδοξος Παρατηρητής», Όργανον της Άρχιεπισκοπής, ως είναι, δέν έπιτρέπεται νά έκθειάζη τδ έργον της. Υποχρεούται όμως νά άναγνωρίση την πειθαρχίαν της όμογενείας πρds την Έκκλησιαστικήν της Άρχήν και την προθυμίαν νά χρηματοδοτήσει τδ έργον της διά της καταβολής του δεκαδολλαρίου. Εύχεται δέ άκόμη νά παραδειγματισθί και έμψυχωθί και ή μερίς των διστακτικών και μεμφιμοίων, ώστε νά πολλαπλασιασθούν τά ήθικά και ύλικά κεφάλαια και νά ολοκληρωθί και συνεχισθί ή άρξαμένη πρόοδος.

ΤΑ ΙΕΡΑ ΜΑΣ ΙΔΡΥΜΑΤΑ

ΚΑΘΕΝΑΣ από ήμās, άναλόγως των έσόδων του, έχει ευχέρειαν από τούς νόμους της πατρίδος μας νά διαθέτη κατ' έτος εις Έκκλησιαστικά και Φιλανθρωπικά Ιδρύματα ώρισμένον ποσόν, τδ όποιον δέν υπόκειται εις φορολογίαν. Η Θεολογική μας Σχολή έν Brookline και ή Άκαδημία του Αγίου Βασιλείου, συγκαταλέγονται μεταξύ αυτών. Καί έπειδή είναι τώρα καιρός καταβολής του φόρου εισοδήματος (income tax), άπευθύνομεν θερμήν έκκλη-

σιν πρds τούς όμογενείς νά ένθυμηθούν τά Ιδρύματά μας — την μεγάλην των άποστολήν αλλά και τά μεγάλα των οικονομικά προβλήματα — και νά έλθουν εις αυτά άρωγοί. Κατ' αυτόν τόν τρόπον συνδέουν τδ όνομά τους με την ευγενεστέραν προσπάθειαν της Έκκλησίας μας, χωρίς καν νά ζημιούνται. Γνωρίζομεν έκ πείρας ότι πολλοί όμογενείς θά κάμουν και έφέτος γενναίας δωρεάς εις διάφορα μεγάλα Ιδρύματα, αλλά τά ιδικά μας πρέπει νά καταλάβουν και εις την σκέψιν τους και εις την καρδίαν τους θέσιν άπολύτου προτεραιότητος και λόγω των άναγκών και λόγω της έξαιρετικής σημασίας των διά την έκκλησιαστικο-φυλετικήν μας έπιβίωσιν.

ΔΕΙΓΜΑΤΑ ΦΑΝΑΤΙΣΜΟΥ

ΜΕΤΑΞΥ πολλών άλλων άνακριθειών, τās όποιās περιλαμβάνει άρθρον του κ. Evelyn Waugh, «Η Κατάστασις των Αγίων Τόπων», δημοσιευθέν εις την Χριστουγεννιάτικην έκδοσιν του περιοδικού Life, δίδεται και ή πληροφορία ότι ό έν Κωνσταντινουπόλει Ναός της του Θεού Σοφίας είναι Καθολικός από αυτής της ιδρύσεώς του! Τούτο είναι τόσο άκριβές, όσον θά ήτο και ό Ισχυρισμός ότι ό έν Ρώμη Ναός του Αγίου Πέτρου είναι Έλληνικός. Η Άγία Σοφία, τδ καύχημα τούτου του Έλληνισμού, είναι δημιούργημα της Έλληνικής Όρθοδοξίας, και τδ γνωρίζουν και τδ παραδέχονται ως τοιούτο όλοι οι έχέφρονες και άνεπηρέαστοι μελετηται της Ιστορίας. Δέν είναι δυνατόν νά μη τδ γνωρίζη και ό κ. Evelyn Waugh, ένας διεθνούς φήμης συγγραφέας. Άλλ' άς μη ξεχνώμεν ότι είναι πασίγνωστος διά την φανατικήν προσήλωσίν του εις την Ρωμαιοκαθολικήν Έκκλησίαν και συνεπώς δέν δύναται νά είναι άπληγαγμένος συναισθηματικής προκαταλήψεως. Ο περί Άγίας Σοφίας άλλόκοτος Ισχυρισμός του άποτελεί άπλως προβολήν της ζωηράς έπιθυμίας του, ή, διά νά χρησιμοποιήσωμεν την γλώσσαν της Έκκλησίας του, «*rium desiderium*».

Η ΓΝΩΜΗ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ

Η ΣΤΑΣΙΣ της Έκκλησίας μας έναντι των μικτών γάμων δέν έμφορείται από φανατισμόν ή προκατάληψιν, αλλά από αντικειμενικήν έκτίμησιν των όλεθρίων άποτελεσμάτων, τά όποια συνεπάγονται, είναι δέ σύμφωνος πρds την γραμμήν την όποιάν κάθε άλλη Έκκλησία άκολουθεί επί του ζητήματος τούτου. Ιδού, επί παραδείγματι τί γράφει τδ περιοδικόν «The Spirit of the Church of the Holy Spirit» (Episcopal), εις τδ φύλλον της 11ης Νοεμβρίου 1951: «I cannot perform an operation to put a new backbone into people, but the one they have ought to be starched up a bit. In the first place it is best to avoid mixed marriages, because no matter how tolerant the Roman Catholic may say he/she is, they are bound by con-

ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟΝ ΠΑΥΛΟΝ

ΕΠΙ ΤΩ ΕΟΡΤΑΣΜΩ ΤΗΣ 1900ῆς ΕΠΕΤΕΙΟΥ ΑΠΟ ΤΗΣ ΕΛΕΥΣΕΩΣ ΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ 381)

Ὑπὸ Κ. ΚΑΡΑΚΑΤΣΑΝΗ

Διὰ τῶν ἀρχῶν τοῦ Ταρσέως τούτου ἡ ἀνθρωπότης πᾶσα, δύναται τις νὰ εἴπῃ, μετεβλήθη εἰς μίαν μεγάλην οἰκογένειαν. Αἱ κοινωνίαι τῶν ἐθνῶν καὶ οἱ ὀργανισμοὶ τῶν ἡνωμένων ἐθνῶν οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἀπόρροιαι τοῦ ἔργου τοῦ μεγάλου τούτου ἡγέτου τῆς συναδελφώσεως. Ὁ οἰκογενειακὸς θίος ὁ διαλελυμένος τοῦ ἐθνικοῦ κόσμου, ἔλαθε νόημα καὶ οὐσίαν. Ἡ γυνὴ τὸ res τοῦ Ρωμαϊκοῦ δικαίου ἀνεγνωρίσθη καὶ ὑψώθη. Τὰ δεσμὰ τῆς δουλείας τὰ ἀποτελοῦντα στίγμα τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, συνετρίβησαν. Τὸ εὐρὺ χάσμα τὸ χωρίζον τοὺς λαοὺς καὶ τὰ ἔθνη ἀπ' ἀλλήλων σὺν τῷ χρόνῳ ἐξουδετεροῦται. Τὸ πᾶς μὴ Ἑλλήν θάρσος, δὲν ὑφίσταται. Αἱ φυλετικαὶ καὶ προσωπικαὶ διακρίσεις ἐμηνδίσθησαν καὶ ἡ ἀνθρωπίνη ἀξία ἀνεγνωρίσθη.

Διὰ τοῦ τρόπου τούτου τῆς ἀγάπης ἐτέθησαν τὰ θεμέλια τῶν φιланθρωπικῶν ἐκείνων ἰδρυμάτων, γηροκομείων, πτωχοκομείων, ὀρφανοτροφείων, κλπ., ἀγνώστων εἰς τὸν ἀρχαῖον κόσμον καὶ τὰ ὁποῖα θὰ ἀποτελοῦν τὸ ἀληθὲς σέμνωμα τοῦ λεγομένου πολιτισμοῦ. Παράδειγμα ἰσχυρᾶς βουλῆσεως, ὑπόδειγμα ἀρετῆς, μοναδικὸν φαινόμενον ὀργανωτικοῦ πνεύματος, ἀφθαστος εἰς ἀντοχὴν, ἀκατάβλητος εἰς μαχητικότητα καὶ ἐπιθλητικότητα, σταθερὸς καὶ ἀκαμπτος εἰς πίστιν ἐνὸς ἀνωτέρου ἰδεώδους. Πᾶν ὅ,τι ἐγγίζει, ὡς ἄλλος βασιλεὺς Μήδας, τὸ μέγα τοῦτο πνεῦμα γίνεται μέγα καὶ πρωτότυπον. Ἡ γλῶσσά του, αἱ λέξεις, ἡ πέννα του, αἱ ἐπιστολαὶ του, ἀποβάλλουν τὸ συνηθισμένον καὶ τετριμμένον καὶ λαμβάνουν τὸ ὑψηλόν, τὸ μυστηριώδες, τὸ ἀσυνήθιστον. Μετὰ παρέλευσιν τόσων αἰώνων ἀναγιγνώσκων ἢ ἀκούων τις ἀναγιγνωσκόμενας τὰς ἐπιστολάς του, αἰσθάνεται κάτι τὸ ὁποῖον εἰς οὐδένα ἄλλο γραπτὸ

μνημεῖον μεγάλου πνεύματος αἰσθάνεται. Νομίζει τις ὅτι ἀκούει τοὺς κτύπους τῆς μεγάλης ἐκείνης καρδίας, ὅτι αἰσθάνεται τὸν πόνον καὶ τὴν ἀγωνίαν τῆς ἐκλεκτῆς ἐκείνης ψυχῆς, ὑπὲρ ἀναπλάσεως καὶ σωτηρίας τοῦ κόσμου. Ἔχει τι ἐπάνω του τὸ θειῶδες καὶ μυστηριώδες, τὸ ὁποῖον μεταδίδει καὶ εἰς τὸν προφορικὸν καὶ εἰς τὸν γραπτὸν λόγον του καὶ εἰς τὰς κινήσεις καὶ εἰς τὰ ποιήματά του καὶ τὸ ὁποῖον δὲν δύναται τις δι' ἀνθρωπίνων λέξεων νὰ ἐκφράσῃ, εἰμὴ διὰ τῆς μυστηριώδους δυνάμεως αἰσθάνεται καὶ τὸ ἐκφράζει εἰς συγκίνησιν, εἰς θαυμασμόν, εἰς ἐκπληξιν, εἰς μίαν ψυχικὴν ἀνάτασιν ἢ ὁποῖα φέρει πρὸς τὸν ἥρωα ἐκείνον, ὅστις ἀποσπᾶς ἐκ τοῦ στήθους τὴν καρδίαν του, τὴν ὕψωσε ὡς φανὸν καὶ λαμπάδα ἵνα φωτίσῃ καὶ ὁδηγήσῃ τοὺς συνανθρώπους του μέσα ἀπὸ τὸ σκοτεινὸν καὶ ἄγχιον δάσος τοῦ ἀρχαίου κόσμου εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ἀληθείας. Πρὸς τὴν ἀράχνην ἐκείνην ἢ ὁποῖα ἀριστοτεχνικῶς ἔπλεκε τὸν ἴστων τῆς ἀγάπης, τὸν ὁποῖον ἄπλωσε ἐπὶ τῶν τριῶν γηραιῶν Ἡπείρων ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ ὑπάρχουν ἐντυπωμένα τὰ θήματά του. Αἰσθάνεται τὴν παρουσίαν ἐνὸς μεγάλου πνεύματος, πρὸ τοῦ ὁποίου τὰ πλήθη ὀπισθοδρομοῦν καὶ διανοίγονται. Ὁ πολὺς Wilamowitz τὸν θέτει παραλλήλως πρὸς τὸν Πλάτωνα καὶ τὸν Goethe ὡς παιδαγωγὸν τῆς ἀνθρωπότητος. (Ν. Λούθαρ, Εἰσαγ. εἰς τὰς περὶ τὸν Παῦλον σπουδὰς. σελ. 1).

Ἡ ἐπίδρασις τοῦ ἔργου του καὶ ἐπὶ τῶν συγχρόνων καὶ τῶν μεταγενεστέρων ὑπῆρξε μεγίστη. Οἱ Ἀθανάσιοι, οἱ Βασίλειοι, οἱ Γρηγόριοι, οἱ Χρυσόστομοι, οἱ Φώτιοι, οἱ Καρτέσιοι, οἱ Λεϊθνίτιοι, οἱ Κάντιοι, ὁ Ἐδισον, οἱ Μαρκόνιοι καὶ τόσα ἄλλα ἔκτα-

science to work to effect the change over the Protestant to Roman Catholicism. Sooner or later a difficulty arises, so avoid it before the issue arises». Διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους καὶ κατὰ τὴν ἰδίαν ἀναλογίαν κανένα μέλος τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἔρχεται εἰς γάμου κοινωνίαν μὲ πρόσωπον εὐρισκόμενον ἔξω τῶν κόλπων αὐτῆς.

ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΤΑΤΟΝ ΜΑΘΗΜΑ

ΤΗΝ 15ην Ἰανουαρίου ἀπετεφρώθη τὸ ἐν Νέα Ὑόρκη ἐργαστήριον τοῦ ἀγαματοποιοῦ κ. Jacques Lipchitz. Ἔργα τέχνης μεγάλης ἀξίας, προτὸν κόπων μακρῶν ἐτῶν, ἔγιναν παρανάλωμα τοῦ πυρὸς εἰς ὀλίγα μόνον λεπτά. Οἱ παρταυχόντες ἔσπευσαν

νὰ παρηγορήσουν τὸν ἐξηκοντούτην καλλιτέχνην διὰ τὴν μεγάλην αὐτὴν ἀπώλειαν. Ἀλλ' ἐκεῖνος, διὰ τῆς ψυχραιμίας καὶ τῶν λόγων του, ἄφησέ νὰ διαφανῇ ἢ ὄντως καλλιτεχνικὴ του φυσιογνωμία. «Αὐτὸ τὸ ὁποῖον συνέβη ἔχει σκοπὸν κατὰ νὰ με διδάξῃ», εἶπε. «Τὸ μάθημα εἶναι ἐδῶ. Δὲν τὸ βλέπω ἀκόμη. Θὰ ψάξω ὅμως νὰ τὸ εὕρω μέσα στίς στάχτες καὶ τὰ ἐρείπια». Πόσον θαυμασία ἐξήγησις τοῦ νοήματος καὶ τοῦ σκοποῦ τῶν συμφορῶν! Μέσα σὲ κάθε ἀτύχημα ὁ Χριστιανὸς πρέπει νὰ ἐπιχειρῇ νὰ εὕρῃ ἕνα μάθημα, τὸ ὁποῖον ὁ Πανάγαθος Θεὸς θέλει νὰ μᾶς διδάξῃ. Τότε, ὅχι μόνον δὲν ἀποθαρρύνεται ἀπὸ τὰ ἐμπόδια καὶ τὰς κακοδαιμονίας, ἀλλ' ἀποκτᾷ πεποιθήσιν καὶ ἐνθουσιασμόν διὰ νὰ συνεχίσῃ τὸν δρόμον πρὸς τὰ ἐμπρὸς μὲ τὸ μέτωπον ὑψηλά.

κτα πνεύματα καὶ εὐγενεῖς ψυχαί, ὑπῆρξαν τρόφιμοι καὶ δημιουργήματα τῶν ἀρχῶν τοῦ καινοῦ κόσμου, τοῦ μεγάλου τούτου δημιουργοῦ καὶ διδασκάλου, τοῦ πρωταγωνιστοῦ, τοῦ πρωτοπόρου, τοῦ πρωτεργάτου! Τί θά ᾔτο ὁ κόσμος ἄνευ τοῦ Παύλου; Ἡ μᾶλλον ὁποία θά ᾔτο ἡ ὕψις τοῦ σήμερον πολιτισμοῦ, ἄνευ τοῦ μεγάλου ἐκείνου θεμελιωτοῦ; Ποία τιμὴ καὶ δόξα θά δυνηθῇ ἐπαξίως νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ κόσμου πρὸς τὸν ἔνθουν, μαρτυρικὸν καὶ ἀθάνατον τοῦτον ἀπόστολον, τοῦ ὁποίου ὁ πνευματικὸς κόσμος ὡς ἓνα ὅρος πανύψηλον, πολύκορπον, μεγαλοπρεπές, ἐπιβλητικόν, θὰ ὑφούται ἐν μέσῳ τῆς πεδιάδος τοῦ πολιτισμοῦ μὲ τὰς ἀποτόμους χαράδρας καὶ στροφάς του ἀπὸ τὸ ὁποῖον ποταμοὶ ἀνεξάντλητοι ἀγάπης, ἀρετῆς καὶ σοφίας, θὰ ποτίζου, θὰ καταρδεύουν τὴν γύρω πεδιάδα τοῦ πολιτισμοῦ. Ἀπὸ δὲ τὰς χιονοσκεπεῖς κορυφάς του θὰ πνέῃ αὖρα τῆς ἀνωτέρας ζωῆς καὶ τοῦ ἀνωτέρου κόσμου.

Ἴδου διατὶ ἀπὸ τὰ θάθη τῶν αἰώνων ὅπου ἀνοίγονται αἱ πύλαι τῆς ἀθανασίας θὰ προβάλλῃ ἀκτινοβόλος, ἐπιβλητικὴ καὶ μεγάλη ἡ μορφή τοῦ ἀνδρὸς τούτου, ὁ ὁποῖος ζῶν ἀνηρπάγῃ μέχρι τρίτου οὐρανοῦ καὶ ζῶν ἐν τῇ γῇ τετράκις ὠμίλησε μετὰ τοῦ Χριστοῦ. Δικαίως ἀπεκλήθη ὁ πρῶτος μετὰ τὸν ἓνα, δικαίως ὠνομάσθη ἰδρυτῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ — ἂν καὶ τοῦτο δὲν εἶναι κατὰ πάντα ἀληθές — δικαίως ὑψώθησαν πρὸς τιμὴν του ἐν Κορίνθῳ, Μελίτη, Λονδίῳ καὶ πανταχοῦ γῆς ναοί. Ἀλλὰ ναὸς ὑπέρτερος καὶ ἀνδριὰς ἀπαράμιλλος θὰ εἶναι ἡ συνειδήσις τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ὁ θαυμασμός τῶν αἰώνων πρὸς αὐτόν. Ἐὰν εἰς τὴν Δαμασκὸν ἔλαμψε τὸ φῶς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸν οὐρανόν, ἔξω ἀπὸ τὴν Ρώμην, ἐκεῖ παρὰ τὴν via ostiensis ὅπου διὰ τοῦ τιμίου αἱματός του ἐπεσφράγισε τὴν ὅλην διδασκαλίαν του εὐρίσκεται μία πλάκα ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶναι χαραγμένον

«ἔμοι τὸ ζῆν Χριστὸς
καὶ τὸ ἀποθανεῖν κέρδος» (Φιλιπ. 1, 21).

ἡ ὁποία θὰ κατεβάξῃ τὸν οὐρανὸν πρὸς τὴν γῆν ἵνα ἐπ' αὐτῆς διέρχωνται οἱ κάτοικοι τῆς κάτω Ἱερουσαλὴμ πρὸς τὴν ἄνω, τὰ τέκνα πρὸς τὸν πατέρα, τὰ πλάσματα πρὸς τὸν Θεόν. Τότε θὰ συμπληρωθῇ τὸ ἔργον τοῦ μεγάλου τούτου, τότε θὰ ἀναπαυθῇ ὁ ἀκαταπόνητος οὗτος ἐργάτης εἰς τὸν ὁποῖον ἔζη ὁ Χριστός, ὅταν πάντες μιμηταὶ του γίνωσι καθὼς αὐτὸς Χριστοῦ. Τότε θὰ ἐπαληθεύσῃ ἡ ἐπιθυμία του «ἵνα ᾔ ὁ Θεὸς τὰ πάντα ἐν πᾶσι». Τότε θὰ δυνηθῇ διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν νὰ ἐπαναλάβῃ «τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἡγώνισμαι, τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα» λοιπὸν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, δὲν ἀποδώσει μοι ὁ Κύριος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὁ δίκαιος κριτής, οὐ μόνον δὲ ἔμοι, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς ἡγαπηκόσι τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ» (Β'. Τιμ. 4, 7-9).

Καὶ τώρα ἀναπαύου εἰς τὴν δόξαν σου, μαρτυρικέ, ἀκάματε καὶ ἔνθου ἀπόστολε. Μὴ φοβοῦ νὰ ἴδῃς πλέον καταρρέον τὸ οἰκοδόμημα τῶν προσπαθειῶν του. Τοῦ λοιποῦ ἔξω τῶν προσβολῶν τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας θὰ ἐπιβλέπῃς ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς θείας μεγαλειότητός σου τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου. Ἑρραβδίσθης, ἐλιθάσθης, κατεδιώχθης, ἐφυλακίσθης, τὰ πάνδεια ὑπέφερες ὑπὲρ τῆς ἐπικρατήσεως καὶ διαδόσεως δύο ἰδεωδῶν — Ἑλληνισμοῦ τε καὶ Χριστιανισμοῦ — τὰ ὁποία ὡσαύτως ὡς σὺ πολυλαχῶς καὶ πολυειδῶς κατεδιώχθησαν καὶ ἐπολεμήθησαν, ἀλλ' ἐν πᾶσιν ὡς σὺ ἐνίκησαν καὶ ἐθριάμβευσαν καὶ τὸ τρόπαιον αὐτῶν θὰ μένῃ αἰώνιον. Ὁ κόσμος ἐπὶ χιλιάδας ἔτη θὰ σὲ εὐγνωμονῇ καὶ θὰ στεγάζεται ὑπὸ τὴν εὐρείαν καὶ περικαλλεστάτην στέγην τοῦ ἔργου σου, τὸ ὁποῖον μὲ τὸ νὰ θελήσῃ τις νὰ τὸ ἀπορρίψῃ, θὰ εἶναι ἴσον μὲ τὸ νὰ θελήσῃ νὰ σείσῃ καὶ νὰ ἀνατρέψῃ τὸν κόσμον ἐκ θεμελίων.

Διέγραψας τὴν τροχίαν σου εἰς τὴν ἱστορικὴν ἀτμόσφαιραν ὡς ἓνα οὐράνιον μετέωρον τοῦ ὁποίου τὴν λάμψην δὲν θὰ δυνηθοῦν ποτὲ οἱ αἰῶνες νὰ ἀμαυρώσουν.

Καὶ ἐὰν ὁ μέγας Κάντιος εἶπε «δύο πράγματα πληροῦσι τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου πάντοτε νέου καὶ πάντοτε μείζονος θαυμασμοῦ καὶ ἐλθαθείας, ὁ σφ. συχνότερον διερευνῶνται καὶ ἐπιμονώτερον μελετῶνται: ὁ ἔναστρος οὐρανὸς ὑπὲρ ἐμὲ καὶ ὁ ἡθικὸς νόμος ἐν ἐμοί», τὸ τρίτον εἶσαι Σὺ.

✠
**NEW YORK
CHURCH SUPPLY
INC.**

Μετ' εὐχαριστήσεως ἀγγέλλομεν ὅτι τὸ κατὰσθημα καὶ ἐργοστάσιόν μας ἔχουν τώρα ἐνωθῇ ὑπὸ τὴν ἰδίαν διεύθυνσιν — εἰς τὸ
4 Barclay Street, New York

Εἰς τὸ κέντρον τῆς περιφερείας Ἑκκλησιαστικῶν Εἰδῶν ἔχομεν πρὸς ἐπίδειξιν μεγάλην ποικιλίαν νέων ὑφασμάτων εἰσαχθέντων ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ τὴν μεγαλυτέραν παρακαθήκην διὰ γαρνιτούρες. Ἡ περίφημος ὑπηρεσία μας Κοπτικῆς εἶνε μοναδικὴ εἰς τὸ εἶδος τῆς. Ὅταν ἀγοράζετε ὑφάσματα καὶ γαρνιτούρες, ἡμεῖς κόπτομεν τὰ Ἄμφια καὶ τὰ Ράσα νὰ ἐφαρμόζου ἐν εἰς τὰ μέτρα σας, δωρεάν.

Γράψατε διὰ δείγματα καὶ κατάλογον:

Katherine Ivanyi
NEW YORK CHURCH SUPPLY Inc.
4 BARCLAY STREET, NEW YORK 7, N. Y.
BARCLAY 7-5964
Αὕτῃ εἶνε ἡ μόνη μας διεύθυνσις

THE ORTHODOX CHURCH

I. THE GRECIAN COLOR OF CHRISTIANITY

By the REV. S. M. SOPHOCLES

The Orthodox Church may be defined as "that Holy foundation made by the Incarnate Word of God for the salvation and sanctification of men, bearing His authority and authentication, constituted of men having one faith and sharing the same sacraments, who are divided into lay and clergy. . . and the latter who rule the Church trace their beginning through unbroken succession to the Apostles and through them, to our Lord." This definition involves the Church's character, object, and mission as stated by one of the outstanding Greek theologians. The Orthodox definition involves unity of faith, for our Lord founded the Church on faith in Him.

The wonderful spread of the Church during the first three centuries of her existence is one of the proofs that she is a Divine Institution. By the end of the first century, there was not a province of the Roman Empire that had not heard the glorious tidings of the coming of Christ. By the year 300, about one-half of the population of Asia Minor, Greece, and Egypt was Christian; and there were strong Christian Communities in Italy, Spain, Great Britain, North Africa, Syria, Abyssinia, Arabia, Armenia, and Persia. The principle cause of this marvelous spread of Christianity was that the Church derived its life and power from the Holy Spirit. Our Savior had promised that "the gates of hell should not prevail against her." The historical growth of the Orthodox Church through the two thousand years of its existence, from the time of the chosen twelve and a few disciples to its present membership of two-hundred to two-hundred-fifty million people—approximately one-sixth of the world's population, is truly phenomenal.

The Orthodox Church is known historically as the "Greek Eastern Orthodox Catholic Apostolic Church." In modern times this great branch of the church universal is variously known. The members of this Church call it simply "Orthodox," although the names Russian Orthodox, Serbian Orthodox, Syrian Orthodox, Roumanian, Bulgarian, and Greek Orthodox are common. Historically, all existing branches of the Orthodox Church are daughter churches of the Greek Orthodox Church of the Byzantine Empire, which is the direct continuation of the ancient Church. It is appropriate, nevertheless, to remember that Eastern Orthodoxy is the name of a theology and of a religious way of life established by Jesus Christ, who was truly God

and truly man through a union of the Divine nature with a perfect human nature, brought about by the Second Person of the Holy Trinity of Persons in the Divine Nature.

The Church, born and developed in Greek surroundings, had taken on a Greek character which can never be erased. It is, therefore, most commonly known as the "Greek Church." Christianity made its appearance as a Greek religion. The first Christian Communities of any considerable size had their home in the great cities on the eastern shores of the Mediterranean—in Alexandria, in Antioch, in Ephesus, in Smyrna, in Corinth—all next to the sea and in easy communication with one another to propagate Christianity. The Church, in a word, grew up on Greek soil, with the life of those Greek cities exerting great influence upon Christianity. Greece, as a contribution to the triumph of Christianity, gave its language and the forms of thought into which the spirit and the meaning of the new religion was rendered. The appellation "Greek Church" is not inaccurate. The whole ecclesiastical vocabulary is Greek; bishops, priests, deacons, the laity, baptism, the eucharist—all the terms are Greek in origin. In the history of the Eastern Church, Greek plays a preponderating part. Greek was the language of the Universal Church until about the middle of the third century. In the post-apostolic Church, it was in the Greek that the Fathers bequeathed the fundamental formative influences and the ineffaceable characteristics of the Christian tradition. The Ecumenical Councils were predominantly Greek in their institutions. The Greek interpretation of Christianity as a principle of life or a formula of thought took shape in the Nicene Creed which became the watchword of the Orthodox faith.

Gibbon aphoristically called the Greek language "a musical and prolific language that gives a soul to the objects of sense and a body to the abstractions of philosophy." Its intrinsic excellence, combined with its widespread currency in the ancient world, gave it unrivaled worth as a medium for the dissemination of Christian truth. Its value for Christianity consists primarily in the superior quality of the language itself in its varied and extensive vocabulary, in its rich-

ness and infinite flexibility, in its exact terminology, and in its capacity to give expression to the loftiest ideas.

The Greek language was the key which unlocked the treasures of the Old Testament; this event was epoch-making. The idea of the Septuagint became the heritage both of Hellenistic Judaism and of Christianity, and it is impossible to overestimate its theological as well as linguistic influence. The supreme importance of Greek to Christianity is the fact that the New Testament is a Greek book. It was written in the colloquial Greek, which became "the official language of the Gospel." St. John (12:20-23) tells how certain Greeks of Galilee came to Philip and asked that they might have a conversation with our Lord. And Jesus answered them. Just then He gave His last public utterance; it was on the Gentile question. It is quite probable that our Lord spoke Greek, for there were many Greeks throughout Nazareth.

To Christianity it was of inestimable advantage that the Gospels were written in the Greek tongue. Not merely was it cosmopolitan; it was also par excellence the language of theology. It possessed an unusual number of terms which express moral, religious, and theological conceptions. The Greek language, as a vehicle of Greek culture, provided Christianity with a high intellectual standard. The Hellenists had the key to the treasure-stores of the poets and philosophers, whose writings still represent the acme of human genius.

The Greeks or Hellenists entered their rich culture into the service of the Church. It was through their rational, speculative, and philosophic endowment that the Church was able to shape the Christian varieties; it was through their conceptions and expressions that the trinitarian, anthropological, christological, soteriological, and mariological dogmas were formulated.

The Christian missionaries found a *lingua franca* in the Greek language in which they proclaimed their message wherever they went and were admitted to an attentive hearing. The Greeks insured the missionary task of the Church by the dissemination of the faith in the Greek language. The Gospel was passed into a Hellenic form, expounded in the Greek language, and shaped in the mould of Greek thought. The apostles preached in Greek when they passed the narrow bounds of Palestine. Some of the apostles and early missionaries were Hellenists or Greeks, as Luke and Titus. The Apostolic Fathers made Greek the literary language, and until the third century, we meet no Latin writings of importance in the Roman Church. Hippolytus wrote in Greek; the early bishops of Rome bear Greek names. Irenaeus, the bishop of the Churches in Gaul, published his famous work *Against All the Heresies* in Greek. The earliest Fathers of the Western Church all wrote in Greek. The early popes

were not Italians but Greeks.

The language of the Roman Catholic Church continued to be Greek both in its literature and in its worship until the end of the second century. It is not known exactly when Latin was adopted in the services at Rome, but the Church there had been founded more than a century-and-a-half before it produced a single Latin writer. The first among ecclesiastical authors to use Latin was Pope St. Victor I (191-203 A.D.). But Latin remains terse compared with the rhetorical abundance of Greek.

This Grecian colour of Christianity was in part a consequence of the wide diffusion of the Greek language by Alexander's conquests through the East and became a sign of the Hebrew and Oriental character of the early Christian communities. Greek ideas imbued early Christianity and were conclusively used by the Apostles, the Apologists, and missionaries. With the language went an enormous body of literature—poetic, historic, philosophic, scientific—brought into the Mediterranean and Eastern World by Alexander the Great. This advantage of the Greek Church has never been lost or forgotten. It is a perpetual witness that she is the mother church and Rome, the daughter. It is the privilege of the Greek Church to claim a direct continuity of speech with the earliest times, to boast of reading the whole code of scriptures, old as well as new, in the language in which it was read and spoken by the Apostles.

The relationship between Hellenism and Christianity finds illustration in the writings of the Greek Apologists. The Greek influence blossomed out in the Apologists, men who made it their business to bring the gospel into contact with the thought of their age. The aim of the Apologists was also to defend the Christian religion as a theistic and moral conception of the world based upon revelation. The Apologists were above all desirous to see the Christian tradition established as the ultimate authority in the sphere of religion and morals. They allied themselves to Greek philosophy which enabled them to explain Christianity to the educated and to formulate the truth of the gospel in such a way as to command it to thoughtful men everywhere. They presented it as the rational religion which has its source in one God, who is a Spirit; as the religion of the true morality and liberty; as a spiritual religion founded on the impregnable rock of revelation. They declared Christianity to be the divinely attested embodiment of the highest truth. By the help of Christianity, Greek philosophy was entering on a new career of service to a wider circle of humanity. Aristides appeared in Athens wearing the conventional philosopher's cloak. Justin Martyr came to Christianity through Platonism, and he made the first serious attempt to reconcile philosophy to the Gospel by combining St. John's *Logos* with the *Logos* of Philo

and the Stoics. In Clement of Alexandria we have classic literary scholarship; and in his successor Origen, Platonic philosophy, brought over bodily into the exposition of Christian truth. The Christian theologians adopted the dialectical method of Greek sophists, and the Christian sermon became an imitation of the sophists' cunningly elaborated orations.

The Christian Platonists of Alexandria, notably Clement and Origen, aimed to restore philosophy in its true place by substituting for the false gnosis of Basilides and Valentinus a true Churchly gnosis which should do justice to the Old and New Testament. They had an ardent desire to see Christian truth in its right place. Clement believed that Christianity was the ultimate goal for all philosophy. In the course of time we can trace the influence of all the moods of Hellenic thought on Christianity from the time of Socrates to that of Plotinus. The Church had settled her relations with Judaism and had determined what she would take out and what she would leave. But her relations with Hellas were far more enduring and more complicated.

For centuries the Greek Church has been speaking the same old idiom of the Fathers, has kept it, and has cherished it as her true mother tongue. For that reason it is better equipped for the adequate interpretation of Christianity. The Orthodox Church is still speaking Patristic Greek—the only theological language of the Church Universal for at least a thousand years; and she has been doing it faithfully for ages, at least in her worship and in the devotional and spiritual life of the faithful.

Christianity is not an abstract and general message which could be divorced or detached from its historical context. Christianity is history by its very essence. It is a proclamation and an interpretation of concrete historical events, and it is the first and immediate witness by which our beliefs and convictions stand and are proven. It has been given to us in a very definitive and particular language—Greek.

Before Protestantism's victorious appeal to national and linguistic preferences in worship, the Greek Church sent its missionaries to convert the southern and eastern Slavs, Bulgarians, Serbs, and Russians. Confronted by these people and by the ancient Syriac and Coptic cultures, it did not uproot; rather, it tolerated liturgical separation. Liturgies, once adopted, soon became invested with the sanctity of tradition and became crystallized at an early stage of their linguistic tradition. The liturgies of St. Chrysostom, of St. Basil, and of St. Gregory the Presanctified are in use in several languages in the Orthodox Church. The languages are the following: (1) Greek, in use among the Greek-speaking populations of the Levant, whether Orthodox or Uniat, among the Eastern Uniats, a-

mong the Greeks in Italy, and among the Albanian Greeks in Sicily; (2) Syriac, no longer in use, but formerly the language of the Syrian Melkites or Orthodox; (3) Arabic, the language of the Arabic-speaking Orthodox, at least in Palestine, and of the Uniats drawn from the Orthodox of Syria, now called "Melkites" or "Greek Catholics;" (4) Georgian, the language of Georgia, the exarchate of Tiflis, now in some degree in process of displacement by Slavonic; (5) Old Slavonic, the ecclesiastical language of Russia and of the Slavonic populations of the Balkan peninsula, both Orthodox and Uniat; (6) Roumanian, in use since the middle of the seventeenth century when it displaced Old Slavonic, the language of the Church of Roumania and of the Roumanians of Hungary, Orthodox and Uniat; (7) Estonian, Lettish, and German, in use in the Baltic provinces of Russia; (8) Finnish and Tartar, dialects of eastern Russia and northern Asia; (9) Eskimo and Indian, dialects of northeastern Asia, the Aleutian Islands, and Alaska, as well as (10) Japanese and (11) Chinese, in use in the missions of the Russian Church; (12) English, in use among colonists in North America; (13) Spanish, in use among colonists of South America.

It is well to remember that the fullest form of the title of the Greek Church is: "The Church of the Seven Councils, Ecumenical, Holy, Catholic, and Apostolic." The Greek Church constantly calls herself "The Church of the Seven Oecumenical Councils." In the *Encyclical of the Patriarch Anthimus* (1895), we find that the author uses the expression at the beginning of seven successive paragraphs. Claim is officially laid to the term Catholic. Since the separation of the Churches in the eleventh century, the Greek Church has been ordinarily contented with the title "The Holy Greek Orthodox Church"—and more commonly "The Greek Church."

At present, the Orthodox Church is a free federation of autocephalous and autonomous Churches, united by common creeds, liturgy, theological and spiritual traditions. The heads of many autocephalous Churches are the four ancient patriarchates of Constantinople, Alexandria, Antioch, and Jerusalem. Important in numbers or in cultural achievements are the national autocephalous Churches of Greece, Serbia, Russia, Roumania, Bulgaria, Cyprus, and Mt. Sinai. The autonomous Orthodox Churches are those of Finland, Poland, Albania, Estonia, Latvia, Lithuania, Czechoslovakia, China, Japan, Manchukuo, and the various national Orthodox Churches of North and South America. All Orthodox Churches acknowledge as supreme ecclesiastical authority the Oecumenical Councils endowed with the charisma of infallibility. The Patriarch of Constantinople is accorded the title of Oecumenical and is considered the *primus inter pares* among all the prelates of Orthodoxy.

KEEPING PERSPECTIVE IN LIFE

Many of our problems and sources of worry stem from the fact that it is very easy to lose our perspective in life. We measure and interpret life in the light of surface appearances, neglecting the deeper over-all picture into which the details fit.

How many have thrown away eternal blessings, meaningful living, because they failed to open their eyes and hearts to more than what appears at the surface of living. We cannot leave God out of the picture without distorting the perspective of life. Only as we bring God into the picture can we possibly see life in its fulness.

In two lines Matthew Arnold gives this terse for overcoming trouble, "Resolve to be thyself; and know that he who finds himself loses his misery." "Know thyself, and God will supply the wisdom and the occasion for victory over evil," another author has written. The Psalmist in the turmoil of his soul he sought help in the sanctuary of God.

Like Isaiah and countless others,

By Rev. C. TRAHATHEAS

the rectifying influence at the Sanctuary soon brought him light. He had found the only place where man can find lasting solutions to his problems—in the presence of God. There things became different. He left the Sanctuary of God able to cry out in joy: "I am continually with thee! Thou hast holden me by my right hand! Thou shalt guide me with thy counsel and afterward receive me to Glory. Whom have I in heaven, but thee? And there is none upon earth that I desire beside thee. My flesh and my heart faileth: But God is the strength of my heart and my portion forever. It is good for me to draw near to God: I have put my trust in the Lord God, that I may declare all thy works."

You and I often face real problems in life. We must learn that a solution to these problems can be found only when we see the whole picture—in the presence of God! How fortunate we are that we can place those burdens before our Saviour Jesus Christ, Who has invited

all: "Come unto me, all ye that labour and are heavy laden and I will give you rest. . . learn of me. . . and ye shall find rest unto your souls.."

How fortunate we are to have the Comforter, the Holy Spirit, bear witness with our spirits that we are the Children of God. What a comfort to know that in Christ we are more than conquerors "that neither death, nor life, nor angels, nor principalities, nor powers, nor things present, nor things to come, nor height, nor depth, nor any other creature shall be able to SEPARATE US FROM THE LOVE OF GOD, which is in Christ Jesus, our Lord." We have reason to cry out with the Psalmist: "Truly, God is good, even to such as are of a clean heart: Whom have I in heaven, but Thee? There is none upon the earth that I desire beside Thee. Body and Soul may fail, but God, my strength, is mine forever. It is good for me to draw near God."

Everything Going Up?

"Everything is going up!"

Well, the rain's still coming down; there's no war tax on sunshine, or the red and gold and brown of autumn's leaves, or on the snow that makes a mountain's crown.

"Everything is going up!"

But bird songs cost no more; no ten per cent for luxury on the jasmine round the door; and moonlight in my garden's as inexpensive as before.

"Everything is going up!"

But the price of joy's the same; it costs no more to work or sing, or fan the ancient flame of love; and to a comrade's smile we still may stake our claim.

"Everything is going up!"

Come, come, what is that you say? The things that really matter cost just the same today. The broad, blue sea, the mountaintops, the trees, the rain, the sky; they are tax-exempt forever—oh, lucky you and I!

—*The Speakers' Library.*

THIS IS OUR YOUTH

The Greek Student's Club at the University of North Carolina is giving a dance on February the 3rd for the benefit of the Theological School of our Archdiocese. The idea inspiring this affair is well expressed in the following paragraph which appears in the announcements put forth:

"Nothing much need be said of the purpose for which this dance is being given. The Church is the backbone of us all. We need learned Priests to mount our pulpits, therefore we can see no better cause toward which we can work than to support the school where such an education is bestowed. Our Theological Seminary needs all the support it can get and we of the younger generation along with our fathers, mothers, and friends should do all in our power to furnish this support."

Congratulations to our Orthodox Youth for this wonderful initiative.

CIVILIZATION 1952

The cry of modern leaders and educators concerning our progressive "civilization" rings incessantly in all our ears. "We must preserve our great and progressive civilization," is the cry on everyone's lips.

Materially we have progressed immensely, with radio, television, telephones, automobiles, airplanes and the like. Indeed, man has produced many miracles or spectacles, and today we travel higher, further, and more rapidly than ever before. There are countless gadgets to help us do our washing, sewing, cooking, sweeping, etc. Yes, materially we have advanced tremendously. However, the very things which man is seeking for and hopes to attain are lacking. We acquire all of these new gadgets in order to render our life's work easier and to give more rest and joy to our soul.

But where is peace, happiness, joy and harmony and all the good for which we are striving? It is evident that material advancement alone does not bring these higher things, no matter how far ahead we "progress." If we pick up our newspapers each day, we may receive a partial glimpse of our modern society—our cultured "civilization." Lying, stealing, robbing, cheating and killing increases constantly among men. Divorces, corrupt politics and the like, war, destruction, bitterness and hate constitute a large part of our civilization's activities. This is a real picture of our civilization regardless of how many protests and excuses are invented. Insane asylums are so full that they are torn down and bigger ones are built in their place. Who will dare to call this progress or civilization and still keep a straight face? Certainly no one who judges and acts in accordance with right reason. Rather, we must admit that our character and moral standards are worse proportion-

By RALPH J. MASTERJOHN

ately than those whom we call uncivilized.

This is the type of world which we young people face today: but why is it such? The answer is: "Without me ye can do nothing." It is true. Without Christ there can be no real progress, no real *civilization*, no happiness, no peace until the world turns to Him, to the peacemaker, the King of kings and Lord of lords.

The early Christians, as we read in the Scriptures and ecclesiastical history, abided in Christ and He in them. They lived together in peace and harmony, and the love of Jesus Christ filled them with ecstatic joy. They *progressed*, pressing toward their goal, the high mark of their calling—to become sons of the Living God. They, by the Grace of God, developed a unique and blissful CIVILIZATION which has never been surpassed nor even approached by any other culture. Living together, sharing with one another, loving one another and united in one mind, loving virtue and hating vice, their whole lives were centered about Jesus Christ the Son of God. They truly enjoyed the Grace of our Lord Jesus Christ, the love of God the Father and the communion of the Holy Spirit, thereby attracting many millions to the Faith.

Those who are sick in soul and do not possess the knowledge of God nor of His law of righteousness will answer, "It was different in those days—today it can't be done; we Christians are not good enough and pure as were the early saints and martyrs." The latter part of this statement is true, and bears witness against all sinners, for to recognize a fault and not seek to correct and remedy it constitutes a serious crime against God Who

allows us our entire life-time to turn from our folly and obtain wisdom and prudence from Him. We *must* become like the early Christians in all respects if we care to gain the salvation of our souls and eternal life. If we Orthodox Christians who alone hold the True Faith, were to reform our lives and obey the laws of Jesus Christ, many heretics and unbelievers who are now outside would be attracted to our saving Faith. All of us, young and old, are spiritually sick and need the Physician Who willingly cures our souls and blots out our iniquities through the Mystery of Repentance. The voices of Christ and the Apostles calls to us down through the ages: "Repent, for the Kingdom of heaven is at hand."

Yes brethren, the laws of Christ are the perfect means of REAL progress and civilization and the perfection of human society. We, the Orthodox Christians, must work and struggle now for the sake of our Lord, for the sake of our children and especially for the salvation of our souls. The fruits of the Kingdom of God, namely, peace, happiness and joy are reaped almost immediately after turning to Christ and obeying Him. We must do good works so that we may fulfill our Lord's commandment that our light so shine before men that they may see our good works and glorify our Father which is in Heaven. Then will men gather around Christ the Light of the world as students around their Teacher, and dedicate their lives and knowledge to Him Who gave us our very lives and the very knowledge of which men boast. All the nations will come and pay homage to the God of the Orthodox Church, and will serve Him forever and ever. The nations shall beat their swords into plowshares, and their spears into pruning hooks; nation shall not lift up sword against nation, neither shall they learn war any more. This is real progress. This is civilization unlimited!

Ἑκκλησιαστικὴ Κίνησις

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

—Ο Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος τὴν 5 Ἰανουαρίου ἔφθασε εἰς Tarpou Springs, Fla. Κατευθυνθεὶς εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τῆς ἐκεῖ Ἑλληνικῆς Κοινότητος προέστη χοροστατῶν τῆς ἀκολουθίας τοῦ Μ. Ἑσπερίνου, εἰς τὸ τέλος τῆς ὁποίας ἐκήρυξε τὸν Θεῖον Λόγον.

—Περὶ ὥραν 9ην μ.μ. μετέβη εἰς Clear Water, Fla., καὶ μετέσχε τοῦ δείπνου τοῦ δοθέντος πρὸς τιμὴν τοῦ Ὑπάτου Προέδρου τῆς Ἀχέπα κ. Πήτερ Μπέλλ, τὸν ὁποῖον ἠὺχῆθη, ἐν σχετικῇ προπόσει, ὅπως ἐπιτυχῶς διεξαγάγῃ τὰ καθήκοντα αὐτοῦ.

—Τὴν ἐπομένην, 8ην Ἰανουαρίου, προέστη τῆς Θείας Λειτουργίας, τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Μ. Ἀγιασμοῦ καὶ τῆς καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐν Μπαγιού Σπρίγκς, ὁμιλήσας ἀγγλιστὶ πρὸς τὰς 25,000 περίπου Ἀμερικανῶν καὶ Ἑλληνοαμερικανῶν, οἵτινες προσῆλθον ὅπως καὶ κατ' ἔτος πρὸς παρακολούθησιν τῆς λαμπρᾶς ταύτης τελετῆς.

—Τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας παρεκάθησεν εἰς τὸ πρὸς τιμὴν αὐτοῦ δοθὲν ὑπὸ τῆς Κοινότητος δείπνον, ὁμιλήσας ἑλληνιστὶ καὶ ἀγγλιστὶ.

—Τὴν ἐπομένην, 7ην Ἰανουαρίου ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ καὶ ὁμίλησε ἐπὶ τῆς ζωῆς καὶ ἀποστολῆς τοῦ Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου. Εἶτα δέ, ὅπως καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, μετέβη εἰς τὸν λιμένα τῆς πόλεως καὶ ἡγίασε τὰ ἐκεῖ ἀγκυροβολοῦντα πολυάριθμα Ἑλληνικὰ σπογγαλιευτικὰ πλοίαρια.

—Τὴν 8ην Ἰανουαρίου, μετέβη εἰς τὴν πόλιν Tampra, πρὸς τοὺς Ἑλληνας τῆς ὁποίας ὁμίλησεν ἐπὶ τῶν προβλημάτων ἅτινα οὗτοι ἀντιμετωπίζουσιν.

—Τὴν 10ην Ἰανουαρίου, προέστη ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Tampra Springs τῆς κηδείας τῆς ἀειμνήστου Δωροθέας Ματθαίου, εἰπὼν τὰ εἰκότα περὶ τὸ τέλος τῆς νεκρωσίου ἀκολουθίας.

—Τὴν 11ην Ἰανουαρίου, ἀνεχώρησεν εἰς Savannah, Ga., ὅπου τὴν ἐπομένην προέστη τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ἑσπερίνου, κηρύξας καὶ τὸν Θεῖον Λόγον.

—Τὴν ἐπομένην ἐτέλεσε τὴν θείαν Λειτουργίαν ἐν πληθούσῃ ἐκκλησίᾳ καὶ ἐκήρυξε μετὰ τὴν

ἀπόλυσιν, λαθὼν ὡς θέμα «Τὸ φῶς τοῦ κόσμου».

—Τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας παρεκάθησεν εἰς τὸ πρὸς τιμὴν αὐτοῦ παρατεθὲν δείπνον, εἰς τὸ ὁποῖον μετέσχον ὅλοι οἱ Ἑλληνες τῆς Savannah, ὡς καὶ ἀντιπρόσωποι τῶν Κοινοτήτων Charleston καὶ Charlotte καὶ ὁμίλησε διεξοδικῶς ἐπὶ τοῦ προγράμματος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς.

—Τὴν 15ην, 16ην καὶ 17ην Ἰανουαρίου, μετέσχε τοῦ ἐν Πενταγῶν τῆς Οὐασινγκτῶνος γενομένου συνεδρίου κατατοπίσεως. Κατὰ τὸ συνέδριον προέβησαν εἰς ἀνακοινώσεις οἱ ὑπουργοὶ τῶν πολεμικῶν ὑπουργείων, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Ἐπιτελείων αὐτῶν, ὁ ὑπουργὸς καὶ ἡ ὑφυπουργὸς Ἀμύνης, οἱ προϊστάμενοι τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἡθικῆς ὑπηρεσίας τῶν τριῶν πολεμικῶν ὑπουργείων καὶ ἱκανοὶ ἄλλοι. Τὸ συνέδριον ὑπῆρξε μοναδικῆς σπουδαιότητος, μετέσχον δὲ αὐτοῦ ἅπαντες οἱ ἀρχηγοὶ τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν. Ἡ ἐν Ἀμερικῇ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀντεπροσωπεύετο ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. κ. Μιχαήλ.

Ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Σικάγου Κος Γεράσιμος

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Σικάγου κ. Γεράσιμος, ἀποπεράτωσας τὴν εἰς Dallas, Texas ἀποστολὴν του ἀνεχώρησεν διὰ San Antonio ἔνθα ἐγένετο δεκτὸς ἐν τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ ὑπὸ τοῦ ἱερέως τῆς Κοινότητος αἰδεσ. Κ. Βολαίτου, τοῦ Δ. Συμβουλίου καὶ τοῦ διδασκάλου κ. Κωνσταντ. Μπέλλου.

—Τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἐτέλεσεν εἰς τὸν ἐκεῖ Ναὸν τῆς Ἀγίας Σοφίας ἑσπερινόν, τὴν ἐπομένην δὲ ἐτέλεσε θείαν Λειτουργίαν ἐν πληθούσῃ ἐκκλησίᾳ καὶ ὁμίλησε πρὸς τὸ ἐκκλησιασμά περὶ τῶν μελετωμένων νᾶ ἀνιδρυθῶσιν ἐθνικοθρησκευτικῶν ἰδρυμάτων.

—Τὴν Δευτέραν συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ διδασκάλου ἐπεσκέφθη τὸ φρούριον Alamo, ὅπου δύναται νὰ ὀνομασθῇ «Τὸ Ἀρκάδι» τοῦ Σάν Ἀντωνίου, διότι ἐν αὐτῷ κατεκάησαν πλεῖστοι ἐν τῷ φρουρίῳ ἐγκλεισμένοι.

—Τὸ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας εἶχε προσκληθῇ εἰς συγκέντρωσιν τῶν Μητέρων καὶ ὁμίλησε περὶ τῶν καθηκόντων τῆς μητρὸς πρὸς τὰ τέκνα.

—Τὴν ἐπαύριον Τρίτην, παρεκάθησεν εἰς γεῦμα δοθὲν πρὸς τιμὴν του ὑπὸ τοῦ Συλλόγου τῶν Μητέρων εἰς τὸ San Antonio Hotel. Τὴν 4ην μ.μ. παρευρέθη εἰς συγκέντρωσιν τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος πρὸς τὴν ὁποίαν διὰ μακρῶν ὁμίλησε περὶ τῶν καθηκόντων τῆς πρὸς τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν, τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν καὶ τὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Ἀγίου Βασιλείου.

—Τὴν ἑσπέραν παρευρέθη καὶ παρηκολούθησε τὴν συνεδρίασιν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου καὶ τὴν ἐπομένην 8ην Δεκεμβρίου, ἑορτὴν τοῦ Ἀγίου Νικολάου, μετέβη εἰς τὴν ἔξωθεν τοῦ Σάν Ἀντωνίου ἐκπαιδευτικὴν Ἀεροπορικὴν Σχολὴν τοῦ Φόρντ Χάδσον καὶ ἐτέλεσεν τὴν θείαν λειτουργίαν, ἔχων τὸν ἱερέα τῆς Κοινότητος Σάν Ἀντωνίου συλλειτουργῶν καὶ ὁμίλησε πρὸς τὸ ἐκκλησιασμά.

—Τὴν ἑσπέραν μετὰ τοῦ ἱερέως καὶ τοῦ διδασκάλου ἐπεσκέφθησάν τινες ἄγοντας τὴν ὀνομαστικὴν των ἑορτὴν, τὴν δὲ ἐπομένην συνοδευόμενος ἐπίσης ὑπὸ τοῦ ἱερέως καὶ διδασκάλου, ἀνεχώρησε διὰ Κόρπους Κρίστου, Τέξας.

—Τὴν 8ην Δεκεμβρίου, τὴν ἑσπέραν ἐτέλεσε πανηγυρικὸν Ἑσπερινόν, ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἀγ. Νικολάου, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ ἱερέως αἰδ. Ἑμμ. Πάνου, τὴν ἐπομένην δὲ Ἀρχιερατικὴν λειτουργίαν, μετὰ κήρυγμα «ἡ πίστις τοῦ Ἀγίου ὡς πηγὴ τῶν θαυματουργιῶν αὐτοῦ».

—Τὴν 11ην Δεκεμβρίου, ἀνεχώρησε διὰ Houston, μετὰ διάμεσον σταθμὸν τὸ Victoria, ἔνθα κατοικοῦσι περίπου δέκα ἑλληνικαὶ οἰκογένειαι, ἅσασαι εἶχον συγκεντρωθῇ διὰ τὸ δείπνον εἰς ὀρισμένην οἰκίαν καὶ ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ ὁμιλήσῃ εἰς αὐτοὺς περὶ διαφόρων ζητημάτων ἀπασχολούντων τὸν ἐν διασπορᾷ Ἑλληνισμόν.

—Τὴν ἑσπέραν, τῆς 15ης ἐτέλεσε ἑσπερινόν, τὴν δὲ Κυριακὴν, 16ην θείαν λειτουργίαν, ὁμιλήσας περὶ τῶν συντελουμένων ἐθνικοθρησκευτικῶν ἰδρυμάτων, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ μὲν Σχολεῖον λειτουργεῖ ἤδη ὡς τοιοῦτον καὶ ὡς αἰθούσα συγκεντρώσεων, ὁ δὲ ἱερός Ναὸς θὰ εἶναι ἕτοιμος ἵνα τελεσθῇ ἐν αὐτῷ ἡ Ἀναστάσιμος Λειτουργία τοῦ 1952.

—Τὴν 17ην Δεκεμβρίου, ἀνεχώρησε διὰ Σικάγον, ἔνθα ἔφθασε τὴν 20ήν. Τὴν 24ην ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν Ὁρθρὸν τῶν Χριστουγέννων εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἀγίου

Κωνσταντίνου, την δὲ 25ην, ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων, καίτοι εἶχε δηλώσῃ ὅτι θὰ ἐτέλει τὴν Θ. Λειτουργίαν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, δυστυχῶς δὲν ἤδυνήθη νὰ μεταβῇ ἐκεῖ, συνεπεία τῆς διακοπῆς τῆς συγκοινωνίας, ἔνεκα τῆς καταπεσοῦσης πολλῆς χιόνος.

—Τὴν 20ὴν Δεκεμβρίου, ἐτέλεσε εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου τοὺς γάμους τοῦ κ. Γεωργίου Λυγεροῦ ἐκ Μιννεαπόλεως μετὰ τῆς Δίδος Κωστούλας Γ. Νικοπούλου, ἐκ Σικάγου.

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ κ. Ἰεζεκιήλ

—Τὴν 30ὴν Ὀκτωβρίου τὸ ἀπόγευμα μετέβη εἰς τὸ Boston Commons καὶ ἔλαβε μέρος εἰς τὴν τελετὴν τῆς Αἰμοδοσίας διὰ τοὺς στρατιώτας τῆς Κορέας.

—Τὴν 4ην Νοεμβρίου, ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν εἰς τὴν Κοινότητα Σάουθμπριτζ, Μασσ., καὶ ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον.

—Τὴν 8ην Νοεμβρίου, μετέβη εἰς Νέαν Ὑόρκην, ὅπου συνελειτούργησε μετὰ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Μιχαήλ, καὶ τῶν ἄλλων Θεοφιλεστάτων Ἐπισκόπων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τῆς Νέας Ὑόρκης, ἔνθα ἐτελέσθη ἡ χειροτονία τοῦ Ἐπισκόπου Ἀθύδου κ. Εἰρηναίου.

—Τὴν 11ην ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τῶν Ταξιαρχῶν, εἰς Γουώτερτσον, Μασσ.

—Τὴν 19ην ἐτέλεσεν ἑσπερινὸν καὶ ὠμίλησε εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τῆς Κοινότητος Σινισινάτι, Ὁχάιο.

—Τὴν ἑσπέραν τῆς 20ῆς ἐτέλεσε τὸν ἑσπερινὸν καὶ τὴν ἐπομένην πρωΐαν ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τῆς Κοινότητος Νταϊῦτον, Ὁχάιο.

—Τὴν ἑσπέραν τῆς 21ῆς ἐτέλεσε ἑσπερινὸν καὶ ὠμίλησε, τὴν δὲ ἐπομένην, 22αν, ἡμέραν τῶν Εὐχαριστιῶν ἐλειτούργησεν εἰς τὴν Κοινότητα τῆς Ἰνδιανουπόλεως.

—Τὴν ἑσπέραν τῆς ἰδίας παρέστη εἰς τὴν χοροεσπερίδα τῆς Κοινότητος Γουίλλιν. Δ. Βιργινίας.

—Τὸ Σάββατον τὸ ἀπόγευμα μετέβη εἰς Manchester, N. H., ὅπου προσέστη εἰς τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν τοῦ ἀειμνήστου ἀρχιμ. Α. Πασχαλάκη.

—Τὴν 25ην ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τῆς Κοινότητος Χάθερχιλλ, Μασσ., τὴν δὲ ἑσπέραν παρέστη εἰς νηστῆσιμον δεῖπνον δο-

θὲν ὑπὸ τῆς Φιλοπτώχου ὑπὲρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ ὠμίλησε «περὶ τῆς Χριστιανῆς γυναικός», ὁ ὑποδιευθυντὴς τῆς Σχολῆς κ. Ἰωάν. Φραγκοῦλας.

—Τὴν 30ὴν Νοεμβρίου, παρευρέθη εἰς χοροεσπερίδα δοθεῖσαν ὑπὸ τῆς Νεολαίας τοῦ Συλλόγου Κρητῶν Βοστώνης, ὑπὲρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

—Τὴν 2αν Δεκεμβρίου, μετέβη ἀεροπορικῶς εἰς Ὀττάβα, τοῦ Καναδᾶ, ὅπου ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν καὶ ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον. Τὴν ἑσπέραν παρέστη εἰς δεῖπνον δοθὲν ὑπὸ τῆς Κοινότητος καὶ τῆς Φιλοπτώχου Ὀττάβας, κατὰ τὸ ὅποιον ἐκτὸς τοῦ Θεοφιλεστάτου ὠμίλησαν καὶ ὁ ἐν Καναδᾷ Πρεσβυτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Ἀνισᾶς καὶ ὁ πρόεδρος τῆς Κοινότητος.

—Τὴν 5ην ἐτέλεσε ἑσπερινὸν καὶ ὠμίλησεν εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τῆς Κοινότητος Κλίντον, Μασσ.

—Τὴν 6ην Δεκεμβρίου, ἐλειτούργησεν εἰς τὸ Παρεκκλήσιον τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, τὴν ἑσπέραν δὲ μετέβη εἰς Λούιστον, Μαίην, ὅπου ἐτέλεσε ἑσπερινὸν καὶ ἀνέπτυξε διὰ μακρῶν τὸ μέτρον τοῦ Δεκαδόλλαρου.

—Τὴν 7ην Δεκεμβρίου, προήδρευσε τῆς Ἐπισκοπικῆς Ἐπιτροπῆς Τύπου καὶ Ἑλληνικῶν Γραμμάτων, ἡ ὁποία συνεδρίασε εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

—Τὴν 9ην Δεκεμβρίου ἐλειτούργησεν εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τῆς Κοινότητος Πατῶκετ, Ρόντ Ἀϊλαντ, ἐπὶ τῇ 40ῇ ἐπετείῳ τῆς Κοινότητος.

—Τὴν 10ην τὴν ἑσπέραν παρέστη εἰς δεῖπνον δοθὲν ὑπὸ τῆς Κοινότητος Providence, R. I., πρὸς τιμὴν τοῦ ἱερατικοῦ προϊσταμένου τῆς αἰδ. Παναγ. Μιχαηλίδου, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τριακονταετῶς ὑπηρεσίας του εἰς τὴν Κοινότητα.

Τὴν ἑσπέραν τῆς 11ης μετέβη μετὰ τεσσάρων φοιτητῶν τῆς Θ. Σχολῆς καὶ ἐτέλεσε ἑσπερινὸν εἰς τὸν Ἁγίον Σπυρίδωνα, τῆς Κοινότητος, Γουόστερ, Μασσ. Τὸν πανηγυρικὸν ἐκήρυξεν ὁ καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀρχιμ. Σίλας Κοσκινᾶς.

—Τὴν 15ην ἐδέχθη εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Σχολῆς μερικὰ μέλη τοῦ Συμβουλίου τῶν Χορωδιῶν τῆς Νέας Ἀγγλίας.

—Τὴν 23ην ἐλειτούργησε καὶ ὠμίλησε εἰς τὸν ναὸν τῆς Κοινότητος Νιού Χαίθεν, Κορν., μετὰ τὴν

INTERSTATE MARBLE AND GRANITE WORKS

ΔΗΜ. ΒΡΑΧΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΥΙΩΝ
Γλύπτου Διπλωματούχου τοῦ Ἐθνικοῦ
Μετσοβίου Πολυτεχνείου Ἀθηνῶν

Ἐκτελούμεν

ΤΕΜΠΛΑ - ΑΓΙΑΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ - ΙΕΡΑΣ ΠΡΟΘΕΣΕΙΣ
ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΗΡΙΑ, ΚΛΠ.

Ἐκ Φυσικῶν Μαρμάρων

ΕΠΙΣΗΣ ΚΑΙ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΩΝ ΜΑΡΜΑΡΩΝ
ΚΑΙ ΕΚ ΞΥΛΟΥ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

Προμηθεύομεν Ἐκκλησιαστικά Εἶδη ἐκ τῶν ἐργοστασίων ἀρίστων Βυζαντινολόγων τῆς Ἑλλάδος. Ἐπίσης Ἀγάλματα, Μνημεῖα καὶ Ἀναμνηστικὰ Στήλας, WAR MEMORIALS ἐκ μαρμάρου καὶ γρανίτου.

1259 FLUSHING AVE., BROOKLYN, N. Y.

Τηλέφωνον. ΕΥ. 6-5479 — Τηλ. Νυκτός IL. 9-2896

θείαν λειτουργίαν δὲ παρέστη εἰς γεῦμα εἰς δ' παρεκάθησαν ὅλοι οἱ ἐκκλησιασθέντες χριστιανοί, καθὼς καὶ εἰς τὴν ἐπακολουθήσανσαν Χριστουγεννιάτικην Σχολικὴν Ἑορτὴν.

—Τὴν 24ην, τὴν ἑσπέραν, ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν Ὅρθρον καὶ τὴν θείαν λειτουργίαν τῶν Χριστουγέννων εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τῆς Ἀγίας Τριάδος, Lowell, Mass.

—Τὴν 25ην, ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων, ἐλειτούργησε καὶ ὠμίλησεν εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, εἰς Manchester, N. H.

—Τὴν 30ὴν ἐλειτούργησε καὶ ὠμίλησεν εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τοῦ Ἀγίου Δημητρίου εἰς Biddeford, Maine.

—Τὴν ἑσπέραν τῆς ἰδίας ἡμέρας παρέστη εἰς τὴν Βασιλόπηττα τοῦ Συλλόγου τῶν Κυριῶν Ἀркаδίας «Νέδα - Νίκη» τῆς Βοστώνης, δοθεῖσαν ὑπὲρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

—Τὴν 1ην Ἰανουαρίου, ἑορτὴν τοῦ Ἀγίου Βασιλείου, ἐλειτούργησεν εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τῆς Ἀγίας Τριάδος, εἰς Ντάνιλσον, τῆς Κονν.

—Τὴν 4ην τὴν ἑσπέραν, παρέστη εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Βασιλόπηττας, δοθεῖσαν ὑπὸ τῆς Κοινότητος τοῦ Cambridge, Mass. ὑπὲρ τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἀγίου Βασιλείου, καθὼς καὶ εἰς παρομοίαν ἑορτὴν δοθεῖσαν εἰς τὸ Χάνκοκ Χώλλ, τῆς Βοστώνης, ὑπὸ τῆς Φιλοπώχου τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ Βοστώνης.

—Τὴν 6ην Ἰανουαρίου, ἑορτὴν τῶν Θεοφανείων, ἐλειτούργησεν εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου Βοστώνης καὶ ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον. Τὴν ἑσπέραν παρέστη καὶ ὠμίλησεν εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Βασιλόπηττας εἰς τὴν αἶθουσαν τῆς ἰδίας Κοινότητος, δοθεῖσαν ὑπὸ τῆς Φιλοπώχου ὑπὲρ τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἀγίου Βασιλείου.

—Τὴν 7ην Ἰανουαρίου, τὴν ἑσπέραν, ἐτέλεσεν ἑσπερινὸν εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τοῦ Μπρόκτον, Μασσ., καὶ ὠμίλησε διὰ μακρῶν διὰ τὸν θεσμόν τοῦ Δεκαδολλαρίου.

Θεοφ. Ἐπίσκοπου Ὀλύμπου Κος Δημήτριος

—Τὴν 2αν Δεκεμβρίου, ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ὀλύμπου κ. Δημήτριου, ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τοῦ Ἀγίου Δημητρίου ἐν Newark, N. J., καὶ ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον.

—Τὴν 3ην καὶ 4ην Δεκεμβρίου, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Ἀγίας Μεγαλο-

μάρτυρος Βαρθάρας, ἐχοροστάτησεν κατὰ τὸν Μ. Ἑσπερινόν, τὴν δ' ἐπομένην προέστη τῆς θείας λειτουργίας ἐν τῷ πανηγυρίζοντι ὁμωνύμῳ ἱερῷ ναῷ τῆς Νέας Ὑόρκης.

—Τὴν 9ην προσκληθεὶς μετέβη εἰς Pittsburgh, Pa., ἔνθα ἐτέλεσεν ἑσπερινόν, τὴν δὲ ἐπομένην προέστη τῆς θείας λειτουργίας εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τοῦ Ἀγίου Νικολάου καὶ ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον. Τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς, ἐγένοντο τὰ ἐγκαίνια τῆς μεγαλοπρεποῦς Κοινοτικῆς αἰθούσης ἐν συρροῇ πλήθους καὶ ἐτελέσθη ἁγιασμός, μετὰ τὸν ὁποῖον ὠμίλησε καταλλήλως.

—Τὴν 14ην Δεκεμβρίου ἐχοροστάτησε εἰς τὸν Μ. Ἑσπερινόν, εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τοῦ Ἀγίου Ἐλευθερίου, Νέας Ὑόρκης, καὶ ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον, τὴν δὲ Κυριακὴν, 16ην ἐτέλεσε πανηγυρικὴν θείαν λειτουργίαν.

—Τὴν 23ην, προσκληθεὶς μετέβη εἰς Βοστώνην καὶ προέστη τῆς θείας λειτουργίας εἰς τὸν Καθεδρικὸν ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, κηρύξας τὸν θεῖον λόγον.

—Τὴν 25ην, ἐπὶ τῇ μεγάλῃ ἑορτῇ τῶν Χριστουγέννων, ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τῆς Ἀγίας Τριάδος ἐν Mount Vernon, N. Y., καὶ ὠμίλησε καταλλήλως.

—Τὴν 30ὴν Δεκεμβρίου, μετέβη εἰς Pensacola, Fla., ἡ ὁποία εἶναι ἡ πρώτη παροικία ἐν Ἀμερικῇ ἔνθα διετετέλεσεν ὡς ἱερατικὸς προϊστάμενος ἐπὶ διετίαν. Ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν καὶ τὴν ἑσπέραν παρέστη εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Βασιλόπηττας, εἰς τὴν μεγάλην Κοινοτικὴν αἶθουσαν καὶ ὠμίλησε καταλλήλως.

Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ἀθύδου κ. Εἰρηναῖος

Ὑποβαλὼν τὰ σέθη τοῦ εἰς τὸν Ἀρχιεπισκοπον κ. Μιχαήλ, ἀνεχώρησε τὴν 13ην Δεκεμβρίου διὰ τὴν ἐν Νοτίῳ Ἀμερικῇ ἔδραν τοῦ ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ἀθύδου κ. Εἰρηναῖος.

Εἰς τὸ ἀεροδρόμιον Νέας Ὑόρκης προέπεμψεν αὐτὸν ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ὀλύμπου κ. Δημήτριος, ὁμοῦ μετὰ ἄλλων μελῶν τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Τὸ μεσονύκτιον τῆς Παρασκευῆς προσεγγιώθη εἰς τὸν ἀερολιμένα τοῦ Μπουένος Ἀϊρες, ὅπου πλήθος ὁμογενῶν μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Πρεσβευτὴν τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸ Κοινοτικὸν Συμβούλιον ὑπεδέχθη αὐτόν. Μετὰ ἀβροτάτην καὶ

σύντομον ἐκ μέρους τῶν Τελωνειᾶκων ἀρχῶν ἐπιθεώρησιν τῶν διαβατηρίων, οἱ ὑποδεχθέντες διὰ μακρᾶς σειρᾶς αὐτοκινήτων κατηυθύνθησαν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τῆς Κοινότητος. Ἐκεῖ ἐψάλη δοξολογία, κατὰ τὸ τέλος τῆς ὁποίας ὁ ἀφίχθεῖς Ἐπίσκοπος διεθέσασε τὰς εὐλογίας καὶ προσήρσεις τοῦ ὅλως ἰδιαιτέραν στοργὴν τρέφοντος πρὸς τοὺς Ἑλλήνας τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς Ἀρχιεπισκόπου Μιχαὴλ καὶ ἐτόνισε τὸ μεγάλο μας προνόμιον νὰ ἔχωμεν Μητέρα Ἐκκλησίαν, τὸ σεβάσιμον ἱστορικὸν καὶ πάντοτε φωτοβόλον Πατριαρχεῖον. Ἀναγγείλας ὅτι πρόγραμμα τοῦ θὰ εἶναι ἡ διαφύλαξις τῶν πατρικῶν παραδόσεων, ἠὲ χαρίστησε διὰ τὴν γενομένην ἐνθερμον καὶ ἐνθουσιώδη υποδοχὴν. Εἶχε πλέον ροδίσει ἡ χαραυγὴ καὶ ἅπαντες ἀπῆλθον εἰς τὰ ἴδια.

—Τὴν ἑσπέραν τῆς ἰδίας ἡμέρας ἐλάμβανε χώραν ἑσπερίς διδομένη ὑπὸ τοῦ Ἀλληλοβοθητικοῦ Συλλόγου «Ὁ Ἅγιος Δημήτριος». Ἀμα τῇ ἐμφανίσει τοῦ Ἐπισκόπου τὸ πυκνὸν πλῆθος ἐξερράγη εἰς χειροκροτήματα καὶ ἐπευφημίας.

Τὴν ἐπαύριον Κυριακὴν, ἐγένετο ἡ ἐνθρόνισις τοῦ Ἐπισκόπου. Μετὰ τὰ τροπάρια «Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν ὁ πανσόφους τοὺς ἀλιεῖς ἀναδείξας...» καὶ ἄλλα, ἐγένετο προσφώνησις ὑπὸ τῶν Πανοσ. Ἀρχιμ. Φωτίου Πάντου καὶ τοῦ Γραμματέως Κωνστ. Δημητριάδου, εἰς ἃ ἐγένετο ἀντιφώνησις, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐλέχθη «ἔμεινα πολὺ ἢ ὀλίγον καὶ εἰς τὰς ἐξ ἡπείρου τῆς Γῆς, οὐδαμοῦ ἀντίκρουσε τοσοῦτον πῦρ πατριωτισμοῦ καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὰ πάτρια, ὅσον ἐν μέσῳ ὑμῶν. Δὲν εἶναι παράτολμον νὰ σκεφθῇ τις, ὅτι εἶναι δυνατὸν ἡ Κοινότης τοῦ Μπουένος Ἀϊρες νὰ καταλάβῃ μίαν τῶν πρωτεύουσων θέσεων ἐν μέσῳ τῶν ἐλληνορθόδοξων Κοινοτήτων τοῦ Ἑξωτερικοῦ».

Μετὰ τὴν ἐνθρόνισιν ἐγένετο δοξολογία ἐπὶ τοῖς γενεθλίοις τοῦ βασιλέως τῆς Ἑλλάδος Παύλου καὶ τέλος δέησις ὑπὲρ τοῦ Προέδρου τῆς Ἀργεντινῆς Ἰωάννου Περὸν καὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ Εὐας.

—Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὁ Θεοφιλέστατος κ. Εἰρηναῖος μετέβη εἰς ἀνεγειρόμενον ὑπὸ τοῦ Συλλόγου Πανελληνίων Ἰδρυμα, ἐντὸς τοῦ οὐοίου θὰ στεγασθῇ νὰς, ἀφιερωμένος εἰς τὸν Ἅγιον Νικόλαον καὶ Ἑλληνικὸν

Σχολείον. Ἐτέλεσεν ἀγίασμόν καὶ ὠμίλησε διὰ μακρῶν πρὸς τὸ συγκινημένον ἀκροατήριόν του.

Τὴν ἐπομένην ἀνταπέδωκεν ἐπισκέψεις πρὸς τὸν Πρεσβευτὴν τῆς Ἑλλάδος κ. Κωνσταντῖνον Βατικιώτην καὶ πρὸς τὸν Μητροπολίτην τῶν Σύρων Ἀγίον Σελευκίαν.

Ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς πανηγυρίζει ἐπὶ τῇ ἀποκτῆσει τοῦ πρώτου τοῦ Ἐπισκόπου.

Ὁ Ἱεροκῆρυξ τῆς Α' Περιφέρειας κ. Σήφης Κόλλιας

Κατὰ τὸν μῆνα Νοέμβριον ὁ Ἱεροκῆρυξ τῆς Α' Περιφέρειας τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, Θεολόγος κ. Σήφης Κόλλιας, ἐπεσκέφθη καὶ ὠμίλησεν εἰς τὰς Κοινότητας Wilkes-Barre, Pa., Easton, Pa., Newark, N. J., Baltimore, Md., καὶ Corona, L. I., N. Y.

ΜΙΚΡΑ ΚΟΙΝΟΤΙΚΑ ΝΕΑ

—Ὁ ἐν Νητρόιτ Μίτσιγκαν Σύνδεσμος τῶν Κυπρίων προσέφερεν ἀνὰ πεντακόσια δολλάρια πρὸς τοὺς ὑπὸ ἀνέγερσιν τρεῖς αὐτόσε Ἱ. Ναοὺς μας.

—Διωρίσθησαν οἱ εὐλαβέστατοι Ἱερεῖς: Σπυρ. Οἰκονόμος εἰς Ἀγίον Νικόλαον Youngstown, Ohio, Π. Κομνηνὸς εἰς Mobile, Ala., Γ. Νεοφώτιστος εἰς Pensacola, Fla., Δ. Συρόπουλος εἰς Augusta, Ga. Δημ. Μάμαλης εἰς Knoxville, Tenn. Κ. Μπιθίταικος εἰς Bayard, Neb., Κ. Πέτροβας εἰς Rockford, Ill., Δ. Ζηκάκης εἰς Binghamton, N. Y., Γ. Δέλας εἰς York, Pa., Ι. Βούθουνας εἰς Racine, Wis., Εὐάγγ. Γαθαλάς εἰς Price, Utah.

—Ἡ Κοινότης New Castle, Pa., ἀπεφάσισε ὅπως εἰσαγάγῃ ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου τὸ σύστημα τῶν μικρῶν φακέλλων.

—Ἐξασφάλισα καὶ ἡ μεγαλάνυμος Κοινότης Norfolk, Va., μεγάλο οἰκόπεδον γωνιαῖον, πρόκειται εἰς πρώτην δυνατὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀποκτήσῃ πλήρη κοινοτικὰ ἱδρύματα. Ὡσαύτως καὶ ἡ Κοινότης Ὀκλάνδης Καλιφορνίας.

—Ὁ τελευταῖος ἐν Richmond, Va., ἀποθανὼν Ἰωάννης Σάρρας, διὰ διαθήκης του, ἀφήκεν εἰς τὴν αὐτόσε Κοινότητά μας ποσὸν τι εἰς μνήμην του.

—Αἱ Κοινότητες Ἀγίου Σπυρίδωνος Νέας Ὑόρκης καὶ Ἀγ. Σοφίας Οὐάσιγκτων, ἤρχισαν κτίζουσαι τὰ νέα των κοινοτικὰ ἱδρύματα ἀπὸ τοῦ παρελθόντος μηνὸς κατόπιν τῶν σχετικῶν ἐναρκτηρί-

ων θρησκευτικῶν τελετῶν.

—Ἡ ἐν High Point, N. C. μικρά μας παροικία ἐξησφάλισεν οἰκόπεδον διὰ ν' ἀποκτήσῃ ἐν καιρῷ ναῖσκον καὶ μικρὸν κέντρον.

—Πρὸς τὰς Κοινότητας τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς ἀπεστάλησαν ἤδη τὰ Δελτία τοῦ Δεκαδολλάριου τοῦ 1952 εἰς τὸν ἀναλογούντα δι' ἐκάστην Κοινότητα ἀριθμόν. Τὰ Ἐκκλησιαστικὰ Συμβούλια καταρτίζουν ἤδη τὸ σχετικὸν πρόγραμμα διὰ τὴν διάθεσιν τῶν δελτίων.

—Διωρίσθησαν οἱ εὐλαβέστατοι ἱερατικοὶ προϊστάμενοι: Ἐμμαν. Μεταξᾶς, εἰς Woburn, Mass., Ἱ. Ρωμανίδης, εἰς Waterbury, Conn., Π. Γενιέρης, εἰς Rochester, Minn., Βασίλ. Κεχαγιάς, εἰς New London, Conn., Π. Παριανός, εἰς Louisville, Ky., Δ. Ζιάτας, εἰς Great Falls, Mont., Γ. Κυριακόπουλος, εἰς Gary, Ind., Γ. Χιώτης, εἰς τὸ Middletown, Ohio, Ἱ. Παπαδόπουλος εἰς Μεταμόρφωσιν Lowell, Mass., Βασ. Μαρκόπουλος, εἰς τὸ New Kensington, Pa.

—Ἐκδίδονται ἀπὸ μέρους τῆς ἐν Σικάγῳ Ὀργανώσεως τῶν Ὀρθόδοξων Νέων μας μικρὰ φυλλάδια μὲ μεταφράσιν τῶν τροπαρίων τῶν Ἀγίων καὶ μὲ παραπομπὰς τῶν Ἀποστολικῶν καὶ Εὐαγγελικῶν περικοπῶν ἐκάστον ἀκολουθοῦντος μηνός.

—Ὁ κ. Κ. Ἀρσένης ἐδῶρσεν εἰς τὴν Κοινότητα Μέμφις, Τενν., οἰκόπεδον πρὸς χρησιμοποίησιν αὐτοῦ ὑπὸ τῆς Κοινότητος.

—Τὸν αἰδ. Κωνστ. Παπαδημητρίου, ἱερατικὸν προϊστάμενον τῆς ἐν Moline, Ill., Κοινοτήτός μας, συνελυπήθη ἡ Ἀμερικανικὴ Κυβέρνησις καὶ ἡ Ἱ. Ἀρχιεπισκοπὴ μας ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τοῦ προσφιλοῦς υἱοῦ τοῦ Ἰωάννου, ἡρωικῶτατα πεσόντος ἐν Κορέᾳ.

—Ἐώρτασε τὰ 25 ἔτη τῆς ἐν Ἀκρον, Ὀχάιο συνεχοῦς ἐφημεριακῆς του ὑπηρεσίας ὁ αἰδ. Ἱ. Καπενεκάς, πρόεδρος τοῦ Ἱερατικοῦ Συνδέσμου Ohio, West Pennsylvania καὶ West Virginia.

—Ἀποπερατωθεὶς ἤνοιξε τὰς πύλας του, κατόπιν ἐκκλησιαστικῆς τελετῆς, ὁ νεόδημος Ἱ. Ναὸς τῆς Κοινοτήτος Wilmington, Del.

—Οἱ ἐν Coatsville, Pa., ὀλίγοι ὁμογενεῖς ἔδωσαν συγκέντρωσιν, τὸ δὲ εἰσπραχθέν ποσὸν ἐξ ἡμισείας ἔστειλαν εἰς τὴν κοινότητά των, τὴν τοῦ Λανκάστερ, Πεννσ., καὶ εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Ἀγίου Βασιλείου.

—Ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Νέου Ἑτους, ἡ Ἱ. Ἀρχιεπισκοπὴ μας ἐχαιρέτι-

σε δι' ἐγκυκλίου τῆς τοῦς ἐν Ἀμερικῇ καὶ Καναδᾷ ὁμογενεῖς φοιτητὰς Κολλεγίων καὶ Πανεπιστημίων.

—Μὲ ἡσυχίαν διεξήχθησαν εἰς τὰς Κοινότητάς μας αἱ διετεῖς κοινοτικαὶ ἐκλογαὶ κατὰ τὸν μῆνα Δεκέμβριον καὶ κατόπιν τῆς κανονικῆς ὁρκωμοσίας ἀνέλασθον οἱ ἐκλεγέντες, τῶν ὁποίων ἡ ἐπικύρωσις ἐγένετο ἀπὸ μέρους τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς.

—Οἱ ἐν Fayetteville, N. C. ὀλίγοι ὁμογενεῖς κατὰ τὴν συγκέντρωσιν αὐτῶν τῆς 27ης Δεκεμβρίου, 1951, ἀπεφάσισαν ὅπως ἀποκτήσουν αἵθουσαν μὲ μικρὸν ναῖσκον εἰς γωνιαῖον οἰκόπεδον.

—Ἡ οἰκογένεια Χ. Τσαούση, ἐκ Νέας Ὑόρκης, ἐπ' εὐκαιρίᾳ μνημοσύνου, προσέφερε καὶ εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν μας, καθὼς καὶ εἰς τὴν Ἀκαδημίαν μας ἀνὰ 50 δολλάρια.

—Κατόπιν σχετικῆς τελετῆς, ἡ μεγαλάνυμος Κοινότης τοῦ Ἀγίου Νικολάου, ἐν Pittsburgh, Pa., ἔθεσεν εἰς χρῆσιν τοῦ ποιμνίου τῆς τὴν ἐκνεωτερίσθεισαν εὐρύχωρον αἵθουσάν της.

—Κατόπιν ἐρωτήσεως ἀπνητήθη ὅτι κατὰ τὴν παράδοσιν τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας μας, οἱ Χριστιανοὶ μας δὲν γονατίζουν ὅταν πρόκειται νὰ κοινωνήσουν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων.

—Ἡ Κοινότης Akron, Ohio, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 25ετοῦς συνεχοῦς ὑπηρεσίας ἐδῶρσεν εἰς τὸν ἱερατικὸν προϊστάμενόν της, αἰδ. Ι. Καπενεκάν, ἐν εἰσιτήριον μέχρι τῶν Ἀγίων Τόπων.

ΓΚΑΠΑ

Ἀνακοίνωσις

Ἀνακοινοῦται ἐπισήμως ὅτι τὸ 16ον Ἐθνικὸν Συνέδριον τῆς Ὀργανώσεώς μας, ὡς καὶ τὸ 5ον τοιοῦτον τοῦ Τάγματος τοῦ Ἐφηθικοῦ Ὀργανισμοῦ, θὰ λάβουν χώραν εἰς τὴν πόλιν Syracuse, N. Y. τὴν 6 - 12 Ἰουλίου ἐ. ἔ. εἰς τὸ Χοτέλ Onondaga.

Τῆς μεγάλης διοργανωτικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Συνεδρίου ἐπίτιμοι μὲν πρόεδροι εἶναι οἱ κ. κ. Στέφανος Μαρκεσίνης, Κυβερνήτης τῆς 3ης Γκατικῆς Περιφέρειας καὶ Νικόλαος Τζήμας, μεγαλοεπιχειρηματίας, Πρόεδρος δὲ ὁ γνωστὸς συγγραφεὺς κ. Στέφανος Χαράλαμπιδης.

Μετὰ τιμῆς
Κ. ΠΑΠΑΦΩΤΙΟΥ
Ὑπατος Γραμματεὺς

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

Εἰς τὴν Ἑλληνικὴν

ΤΑ 12 ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ καὶ Ο ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΘΡΗΝΟΣ.—'Ο λόκληρος ἡ Ἱερὰ Ἀκολουθία τῆς ἐσπέρας τῆς Μ. Πέμπτης, Μ. Παρασκευῆς, Μ. Σαββάτου, καὶ ἡ Ἀνάστασις. Σελίδες 132, χαρτόδετον. 50c
 ΙΕΡΑ ΣΥΝΩΨΙΣ καὶ ΤΑ ΑΓΙΑ ΠΑΘΗ.—'Ι. Ἀκολουθία, Εὐαγγέλια, Ἀπόστολοι καὶ Ἑορταὶ ὅλου τοῦ ἔτους. Πασχάλια ἕως τοῦ 1987. Ἐκδόσεις Ἀθηνῶν, κομψῶς δεδεμένη, σελίδες 796, \$3.60. Ἀμερικανικὴ ἔκδοσις, σελ. 520 \$5.00
 ΙΕΡΟΣ ΣΥΝΕΚΑΗΜΟΣ τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ.—Περιέχει τὰς Ἐκκλησιαστικὰς Ἀκολουθίας τῶν Κυριακῶν καὶ Ἑορτῶν ὅλου τοῦ ἔτους καὶ αἰώνιον Πασχάλιον καὶ Κυριακοδρόμιον. Νέα ἔκδοσις Ἀθηνῶν, σελ. 780, πανόδετος \$3.60. Ἀμερικανικὴ ἔκδοσις, σελ. 780, χρυσόδετος \$5.00
 Η ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ, εἰς τὸ ἀρχαῖον ἐγκεκριμένον ὑπὸ τῆς Μεγάλῃς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳς κείμενον. Τὰ 4 Εὐαγγέλια, Πράξεις Ἀποστόλων, Ἐπιστολαὶ Παύλου καὶ Καθολικαί, Ἀποκάλυψις, καὶ πῖναξ περικοπῶν ἀναγινωσκομένων κατὰ τὰς Κυριακάς καὶ Ἑορτάς. Πολυτελής Ἀμερικανικὴ ἔκδοσις, σελ. 620, χρυσόδετος \$5.50.

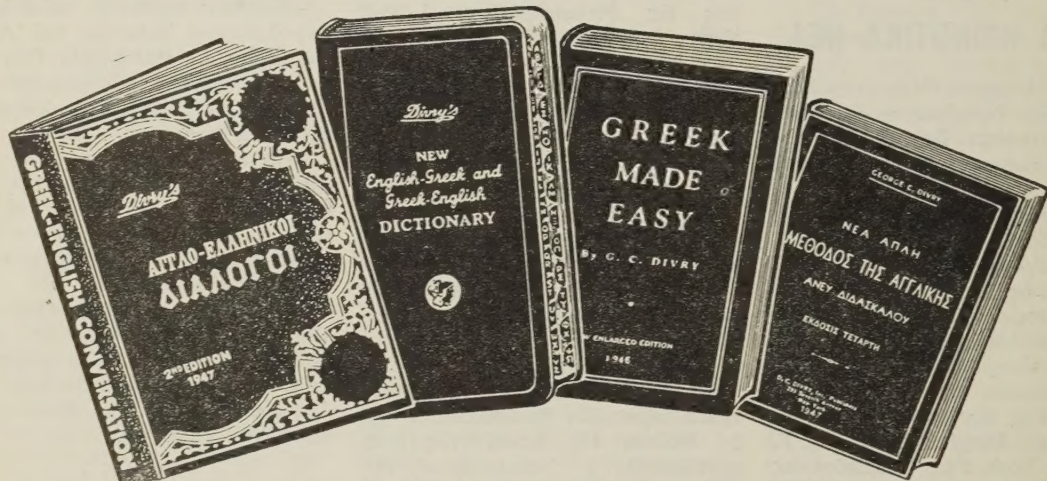
Εἰς τὴν Ἑλληνικὴν καὶ Ἀγγλικὴν

ΚΑΤΑΛΛΗΛΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΓΕΝΕΑΝ

Ἐκδόσεως Λονδίνου, μὲ μαῦρα καὶ κόκκινα γράμματα, Ἑλληνικὰ καὶ Ἀγγλικά εἰς ἀντιστοιχίους σελίδας. Ὅλα σχήματος τσέπης, χρυσόδετα.

Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ. The Divine Liturgy of St. John Chrysostom. Ἐπίσης ἡ Θεία Λειτουργία τοῦ Μ. Βασιλείου καὶ Περικοπαὶ Ὁκτωήχου, Τριωδίου, Πεντηκοσταρίου καὶ Μηναίου. \$3.00
 Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ, ἦτοι, Ἀρραβῶνος καὶ Στεφανώματος. The Sacrament of Holy Matrimony ... \$2.00
 ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΒΑΠΤΙΣΜΑΤΟΣ. The Sacrament of Holy Baptism. \$2.00
 ΤΟ ΕΥΧΕΛΑΙΟΝ. The Sacrament of Holy Unction. \$2.00
 Η ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΙΑΣΜΕΝΩΝ. The Divine Liturgy of the Presanctified. \$3.00
 Ο ΑΚΑΘΙΣΤΟΣ ΥΜΝΟΣ καὶ ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ. The Acathist Hymn and the Little Compline. \$2.00
 ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ, ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ καὶ ΥΨΩΣΙΣ. Epiphany, Pentecost, Exaltation of the Cross. \$2.00

ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ ΔΙΒΡΗ ΔΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΛΕΞΙΚΟΝ ΔΙΒΡΥ

Τὸ νεώτατον, πληρέστατον καὶ πλέον ἀξιόπιστον πρόχειρον Λεξικόν. Ἐκδόσεις 1949. Χρυσόδετον μὲ εὐρετήρια, \$3.50. Μὲ δέγμα καὶ εὐρετ. \$4.00.

ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΔΙΒΡΥ

Ὁδηγὸς συνομιλίας ἀγγλικῆς καὶ ἑλληνικῆς, μὲ τὴν προφοράν, ἐπὶ παντὶ ῥησίσμῳ θέματος. Νέα ἔκδ. 1947, μὲ Ἐπιστολογράφιαν. Σελ. 448. \$2.50.

GREEK MADE EASY

Ἡ μόνῃ ἀπλῇ καὶ συγχρονισμένη Μέθοδος πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Ἑλληνικῆς ὑπὸ Ἀμερικανῶν κατ' ὅλον ἢ ἐν σχολείῳ. Τρίτη ἔκδοσις 1950. Τιμὴ \$2.50.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ

Ἡ ἀρίστη Μέθοδος Ἀνευ διδασκάλου πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Ἀγγλικῆς ὑπὸ Ἑλλήνων. Προφορὰ τέλεια, γλῶσσα διωλουμένη. 5η ἔκδοσις 1950 \$3.00

GREEK COOKERY

(In English)
 By N. TSELEMENTES
 Ἡ Ἑλλ. μαγειρικὴ ἀπλοποιημένη. Τὸ μόνον πλήρες καὶ τέλειον διδρίον. Β' ἔκδοσις 1952. 240pp., 300 recipes, \$3.00.

Γ'Ο ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ τῆς ΑΜΕΡΙΚΗΣ, Κωνσταντοπούλου, Τεύχος Α'. Τὸ πλουσιώτατον καὶ μεθοδικώτατον. Μὲ 64 πολυχρόμους εἰκόνας \$1.00
 Γ'Ο ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑΡΙΟΝ τοῦ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ τῆς ΑΜΕΡΙΚΗΣ, Κωνσταντοπούλου, Μέρους Β'. Τὸ ἰδεώδες Ἀναγνωστικὸν Α' ἢ Β' τάξεως, μὲ 42 πολυχρόμους εἰκόνας \$1.00
 ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ Β' ἢ Γ' Τάξεως «ΜΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΙΣΩΠΟΥ», Ε. Κωνσταντοπούλου. Ὑψος τετρῶνον, γλῶσσα δημοτική. Μὲ 35 ἐξόχους πρωτοτύπου εἰκόνας. Πανόδετον \$1.00
 ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ Γ' ΤΑΞΕΩΣ «ΕΛΛΗΝ. ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ», Κωνσταντοπούλου. Ἐκδόσεις 1949, εἰς ἐκλεκτὴν δημοτικὴν, μὲ λειλογραφία, ποιήματα καὶ 70 ὁραιῶτάς εἰκόνας. Τιμὰται \$1.00
 ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ. Πολυζωίδου. Ἐκδόσεις Γ', 1945. Μὲ 100 ὁραιᾶς εἰκόνας \$1.00
 ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΚΑΙ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ. Πολυζωίδου. Ἐκδόσεις 1949. Μὲ πολλὰς εἰκόνας. \$1.00.

ΔΙΔΑΚΤΙΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΙ. Πολυζωίδου. Μικρὰ παιδικὰ ἱστορία, παρμέναι ἀπὸ τὴν ζωὴν. Ὑψος ἀπλοῦν. Σελ. 160. \$1.50.
 ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ. Πολυζωίδου. Νέα ἔκδοσις μὲ 26 μεγάλας εἰκόνας, προσευχάς, κλπ. \$1.00
 ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ. Πολυζωίδου. Μὲ διδάγματα, προσευχάς καὶ πολλὰς ὁραιᾶς εἰκόνας \$1.00
 ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ. Πολυζωίδου. Ἐκδόσεις Β', μὲ πολλὰς εἰκόνας \$1.00
 ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ. Δημητριάδου. Ἐκδοθεῖσα χροὶν τῶν ἐδῶ Ἑλλήν. σχολείων. \$1.00
 Η ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ. Πολυζωίδου. Ἡ διδασκαλία τῆς πίστεώς μας εἰς 100 εὐκόλα μαθήματα. \$1.00
 CATECHISM OF THE EASTERN ORTHODOX CHURCH. A Sunday School Primer. By Bishop G. Polyzoides. \$1.00
 ΟΡΘΟΔΟΞ. ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗ. Πολυζωίδου. Ἐξηγεῖ μὲ εἰκόνας ὅσα τελοῦνται εἰς τοὺς ναοὺς μας. \$1.00

Ἀποστέλλονται πανταχοῦ προπληρωμένα. C.O.D. (ἐν Ἡν. Πολ.) 35c ἐπὶ πλέον.

D. C. DIVRY, Inc., Publishers

293 SEVENTH AVE.
 NEW YORK 1, N. Y.